

„БЪЛГАРИЯ“ излизъ въ сръ-
да и сѣбота.

Голищата цѣна публицатора
е: у Цариградъ 150 гр. вън-
но вѣнъ отъ Цариграда 200 гр.
кайме или 40 бешлика.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които ся отнасятъ
до Редакціята надписватъ ся
до Драгана Цанкова.
Лицата у които стави подпис-
ката, отговарятъ за Вѣстникътъ.
Ничо не ся плаща за какво
то ся вѣсти въ „България“.

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТЫ ИНТЕРЕСИ.

Подписката става у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата му на Галата. — Въ Търново у г-на П. Кисимова, въ Шу-
менъ у г-на Митко Ричева, въ Габрово у г-на Па. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Бакидова, въ Плевенъ у г-на Цвѣтова Б. въ Ески-Загра у г-на Х. Г. Слав-
кова, въ Козлобуръ у г-на Х. И. Х. Дикова, въ Силистра у г-на Г. Димитровъ, въ Пазарджикъ у г-на Б. Маркова, въ Ямболъ у
г-на Георги Марингоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова въ Разградъ у г-на Величко Петровъ, въ София у г-на Х. Мано Стоянова, въ Котелъ у г-на Сав-
ва Азисовски, въ Джурѣжъ у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-на Бр. Х. Гюрова, въ Дупница у г-на И. Ивандева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Ха-
ска у г-на Христофору Чарбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Солунъ у
г-на К. Държеловицъ, въ Свиштовъ у г-на Миша Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Станюговъ, въ Русе у г-на Петра Зла-
кова, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Аврамовичи, въ Ибрани у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-на Бр. Добровичи, въ Варна у г-на Бр. Георгиевича, въ Бу-
корещъ у г-на Иванча Минчова, въ Тула у г-на Г. Д. Карловски, въ Измайлъ у г-на Г. Шонова.

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

Нашити Българи знайтъ че по зло-
щастіе ний нѣмаме и неможемъ да
имаме голѣма почестъ за богослов-
ското учение на Г. Бурмова. Нѣ чо-
вѣкъ може да е почтенъ безъ да е
учень. Колкото за единъ богословъ
колкото и кѣсо да е развитіето му и
колкото ограничени да сѣ понатіята
му; той е длъженъ да ся показва
толко повече почтенъ колкото повече
е училъ богословіята сѣр. науката за
Бога и за Божіити нѣща.

Нѣ същото не можимъ каза за г-на
Бурмовъ, защото видя ся че той уч-
чилъ богословіята само и само за да
тапчи сѣкое честно начало. Съ други
думи за него богословіята е да стои
по горѣ отъ нравственити начала врѣ-
хъ които е основано общественото
благочиніе.

Много пакъ рѣкохмъ че въ Руссія
изучаването на исторіята и богосло-
віята е не възможно; нѣ обаче ний
никога не сме вѣрвали и не вѣрваме
никога че въ богословскити училища
учатъ една нравственностъ непосред-
ственио противна на нравственостъ-
та която евангеліето съдържава. Въ-
сто да вѣрваме че въ Кіевъ ся про-
повѣда една нравственостъ, проти-
вна на евангеліето, нека ни дозво-
лятъ да вѣрваме че Г. Бурмовъ пред-
почита по добръ единъ айлакъ неже-
ли нравственостъта.

Дѣйствително кой отъ безчетни
Българе които присѣствувахъ въ
Бал-капанъ на нашата пріятелска пре-
прия, които чуха и видѣха сичко кое-
то ся речи, които можатъ въ нужно
врѣмя да потвърдятъ предъ почтенни
хора точността на сичко което ся
речи, които можатъ въ нужно врѣмя
да потвърдятъ предъ почтенни хора
почността на сичко което казахмъ,
кой отъ сичкити тѣхъ българе, наши
сѣотечественици, можеше нѣкога вѣр-
ва че ако Г. бурмовъ ся отказва
днесъ отъ свонти си припознанія, не
права това отъ страхъ за да не изгуби
или айлака си или друго важно нѣщо?

Както и да е, за притичити които
припознаватъ г. бурмовъ да отказва
свонти си припознанія които направи
общепаролно, нашити българе ще ви-
дятъ въ това отказване едно очеви-
дно и неуборимо доказателство че Г.
бурмовъ има два вида убѣждения и
два вида нравственостъ които туря
въ дѣйствиѣ спорѣдъ нуждата, врѣмято
и обстоятелствата.

Самото му отказване на припо-
знаніята си не е ли и то едно от-
казване спорѣдъ врѣмято и обстоя-
телствата? И ако това не е едно от-
казване наложено отъ врѣмято и об-
стоятелствата, защо г. бурмовъ не
ся изяснява? Ако не сме точно изло-
жили онова което той каза предъ на-

шити сѣотечественици, защо не ка-
жи дѣ състои нашата неточностъ?

„ Ний рекохмъ същото което смя-
и писали, отговаря Г. бурмовъ. „ Е-
дно такова изясненіе е много общо,
за да може да ся приеме отъ единъ
честенъ човѣкъ. Нѣ ако е истина че
Г. бурмовъ е писалъ онова което ни
каза предъ толко българи, защо не ни
покажи мѣстото дѣто ся намира писанъ
нашата пріятелска преприятъ?

Ако не е писана, нека я напишъ
нека я и обнародва, ако иска, въ на-
шій вѣстникъ, и послѣ въ единъ о-
предѣленъ день ний ще идмъ и двама
въ Бал-капанъ, шото изложеніето на
преприятъта ни написано отъ Г. бур-
мовъ да ся пригледъ отъ оныя които
присѣствуваха.

Ако Г. бурмовъ имаше добра во-
ля да напишъ сичко което рекохмъ
предъ нашити българе, той бѣзъ съ-
мнѣніе ще забѣлежи че като стоеше
предъ насъ въ бал-капанъ, той пѣр-
виятъ ни прихортува. Какво ся слу-
чи послѣ? Г. бурмовъ мѣже да го ка-
же: ако има добра память той ще
изложи искрено нашити въпроси и
неговити, нашити отговори и неговити

Г. бурмовъ не ли пита защо
сме казвали че думалъ че грѣдкитъ
патрикъ има каноническа власть надъ
България и надъ българити? Отъ таи
точка, преприятъта не минали за злоу-

потребенията на гръцки въ България? Най послѣ слѣдъ тая втора точка, препиряята не станали за църковното управление?

Когато Г. Бурмовъ ни каза че между църковното управление на православната църква и онова на католическата, разликата е тая: сир. че у православната църква управленіето было *конституціално*, у католическата църква управленіето было *деспотическо*, когато г-нъ бурмовъ ни каза сичко това ний не отговорихме ли че е съвсѣмъ противното?

За да докажемъ на г-на бурмова че управленіето на католическата църква не е деспотическо, нъ подобрь конституціално, не му ли дадохме това първо доказателство, че папата управлява канонически съкой народъ чрезъ владыци отъ сжщиятъ народъ іерархически турени единъ погоръ отъ другъ, следивени единъ съ другъ, безъ да зависать отъ владыцита на ближните народи, противно на онова което гръцкати правять относительно за българити?

Когато рѣкохме на Г. бурмова че ако Папата не рачеше да ни даде една народна іерархія както дава на сичкити народи, ний дѣхне да говоримъ противъ него съ сжщиятъ начинъ както говоримъ за гръцкитъ патриктъ, и г-нъ бурмовъ не ни ли каза че това о твърдъ добръ, нъ обаче ний сме были криви че не сме сж изяснили по ясно и че най повече ний сме сбъркали като сме нападали на найучениги между българскитъ народъ.....?!

Съкой разумъ и ний сами разумѣхме че съ думата учени г. бурмовъ искаше да каже за себе си; тѣй и ний отговорихме непосредственно на тая въпросъ.

Безъ да излагаме на дълго нашата препирня съ г. бурмова съкой види че габровскитъ богословъ не само ся събясняваше че управленіето на църквата е монархическо, нъ още че си мѣчеше да кажи видѣтъ му като

думаше че е конституціално. Още съкой види и сичкити ни българе можить да го потвърдятъ, че г. бурмовъ остана най послѣ почти съгласенъ съ нашето мнѣніе врѣхъ сичкити точки на приятелскитъ ни препирни.

Прочее защо г-нъ бурмовъ протестува противъ своити си припознанія? Ще благоизволиги г. бурмовъ да ни открий причината на промѣненіето което отъ послѣ е станало въ душата му?

Г. бурмовъ мисли че ний имаме нужда отъ ниято му за да дадемъ погълма сила на онова което той нарича *лъжеуспешованіята* ни. То е голѣмо заблужденіе.

Първо г. бурмовъ не е нѣкакътъ учень; и за да научи нѣкой повече богословія отъ него не е нужно да ходи въ Киевъ, стига да купи една отъ тия малки народни богословія, или по добръ единъ отъ тия голѣми катихизиси писани на простъ языкъ, които ся намнрять у най долигити книгопродавцици въ Франция, Германія, Италия Англія.....

Послѣ г. бурмовъ е длъженъ да забележи че за да опиеме силата на нашити разсѣженія, стига му да ги опосове врѣхъ ниято на една дума която има два вида убѣжденія и, което е още по лошо, врѣхъ ниято на единъ човѣкъ който не помни поутрѣто какво е печаталъ вѣчера.

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИТИ РАБОТИ.

Още единъ колъ на каря азанската патриарха.

Днѣ телеграфически депеша отъ Шюменъ 8 Маія — които обнародвахме въ извѣстнѣхъ си подѣленихъ листецъ — ни съобщиха радостната вѣстия че тамошнитъ убогъ раскошникъ сж изхвърляхъ отъ общити молитва на църквата. Славното имя на Н. В. Султанахъ сж съ вѣселишеніе споменало.

Знахъ за освобожденіето ни отъ фанариотското нго сж даде въ Цариградъ, и до сега Свищовъ, Габрово, и днесъ Шуменъ показаха че сподѣлятъ мислити и чувствата на тукашнитъ Българи. Тия градове показаха

предъ българскитъ свѣтъ старанията си, дѣятелността си и което е повече жаркостта си кажитъ сичко което е Българско.

Много градове, отъ които имаме право да си надѣваме за една такава постѣпка, спятъ още, и тоя сжвъ въ днешнитъ распаленъ обстоятелства, е много дълбокъ. Най го знаимъ, едни отъ тия градове сж ся сисали отъ внезапно едно подковываніе на състояніето ни, тѣ сж ся сисали, думаме, и още не смѣять да ся поокорятъ. Нъ нева бързатъ. Грѣхито е кжсо и не ще го намѣрятъ другъ нѣтъ.

А пакъ други градове — и тѣ сж за оплакваніе горкити. — не можять оца да си отворять очити отъ интриги. За да не кажимъ повече ний ще покажемъ Търново, или подобрь нѣколко изфанариотени Българи въ Търново на които сжществуваніето и живѣніето зависать отъ сжществуваніето на фанариотити смѣять безсрамно да дигать глава и да употребяватъ свѣстѣта си за въ полза на Караказанската патриарха. Нъ тѣ сж малко, тѣя голѣма България, та имаме пѣлни надѣжди че множеството търновски единородни ще ги прехвърли презъ ramo.

Когато сичкитъ български народъ пріежа за законно раздѣленіето ни отъ гръцката патриарха, тѣ интриганти и подизници, Ексархошъ събратія, тѣ сж намѣрили да протестува въ правять незнамъ какво ся.

Отъ кога тѣ сж поставени да даватъ умъ на другити? отъ кога тѣхната воля ще валага правила на нашитъ народъ? отъ кога?

Видѣхми ги тия исхрани-майковци, сичкити Българи видѣха ивнатата имъ подъ единъ сисѣкъ и семитчискъ протестъ когото г. Ексархошъ тури въ православнитъ си листъ. Тѣ сж тѣ търновскити стога. Съкой българинъ да ги отхваса като що сж фанариотски мекерета и родени на свѣтъ за знонастіето на мюзина. Ниски твари сѣки ще ся отвраща отъ тѣхъ.....

Доста. Нъ молимъ нашити съюгочественіи да не змать въ внимание дѣлата нѣтъ, въ да потвърдяватъ, чрезъ подражаніето си, Великенското приключеніе.

Голѣма новина! важно извѣстіе! Въ нѣслѣдното си Нумеро, г. Ек-Сархошъ извѣстива че ако гръцката патриарха не прити Н. Св. Иларіона Български за пастыръ въ Охридъ, Охридчанн ще ся отнесать до папа Пій IX.

Когато нашити Българи набутиха нѣтътъ за да селучахъ народната іерархія, г. Ек-

Сархонъ кара Охридчанъ да ставатъ панищия. Въ православенъ вѣсти къ такива работи говорятъ ли си?

Новини отъ България сѣ до 3 Маѣя.

Читатели ни помнятъ когато съобщавахме съставеніето на едно читалище въ Железникъ. Днесъ еднѣ пѣтникъ, г. В. Чолаковъ, който много пѣти ни зае отъ забѣлжваніята си по България, ни дава подробности за състояніето тогѣ учебно колкото финансово на това заведение.

Младши железничани сѣ дозволението на сбирната сѣ причина за отвореніето на това читалище. За обзѣжваніето му сѣ събрали една доста голяма сума. Снабдено сѣ полезни книжки, то прибира сички ученилюбиви въ Железникъ и имъ дава ревностъ къмъ научна книжечность. Въ основа което е любопитно и което интересиатъ пѣтникъ сѣ жѣлостъ забѣлжава, е че между членове на това читалище само еднѣ акарджали имало а другите сѣ се неакарджали.

Съгласно сѣ г. Чолаковъ, нѣй молитвенно-наме това заведение да постигнѣ цѣльта си и да вдѣхнѣ любовта къмъ ученіето въ сърцата на нашии млади.

Освѣтъ горинги подробности нѣй прѣхне едво писмо което млади отпращили до общината за да искатъ дозволеніе за поставленіето на читалището, и рѣшеніето на общината. Ето това послѣдството на което не общиното съдѣжаніе ще намѣри мѣсто въ българскіятъ изгладъ:

Рѣшеніе за читалище.

На 1860 год., Марта 18-й день петъкъ въ засѣданіето на общината при училището св. Никола, представи ни се прошеніе, подписано отъ 18 души млади наши съграждане въ което подписанымъ излагаха желаніето си, че искатъ дозволеніе отъ общината да сѣ учредѣ едно читалище въ тукъ и ш н о т о св. Н и к о л а с к о уч и л и щ е. Общината сѣ похвала къмъ тѣхъ за намѣреніето имъ, и сѣ радостъ прѣима предложението въ прошеніе, и сѣ настоятелно си рѣшава учреденіето на реченното заведение и имъ жѣлае добръ успѣхъ въ предпріятіето имъ, като ги умолява при тожъ да ускорѣятъ нарѣдбата на читалището, което и да представятъ подъ разсѣженіето и одобреніето на общината.

Железникъ, 18 Марта 1860

Членове на Общината.

[Подписали 13 души]

Григоровъ архидіаконъ, Хрисантъ, тръгна да стрижи Българскитѣ епархїи. Споредъ забѣлжваніята на една дописка отъ село Нвджилеръ, 1 Маѣя, той опѣшилъ Сливненскитѣ села. Въ Ени-Заара нашии съотечественници му казали че лани дали на владѣката за три години около 200, кесей и сега не щел да му дадатъ нѣго пара. Архидіаконъ не кандисал на това казване, нѣ на връхъ герювъ день, като излизалъ народа отъ църква, той отивалъ да ги обади на модѣринъ имъ. Тоя послѣднийъ повиналъ чорбаджитѣ разумѣ работата и казалъ на дяконъ че не малъ правда да иска сега отъ христіанитѣ пари като лани зель за три години.

Тѣй зѣлъ испаденъ отъ тамъ, той си занеслъ дрипти въ Цирпанската каза. Селянитѣ сѣ събрали и отивали дѣто треба за да извѣстятъ че и тѣ дали лани за три години пари. Въ додѣ сѣ върналъ архидіаконъ съдруженъ сѣ нѣкой си грѣкоманинъ П. Милѣ, упѣлвалъ за два дни осмѣ села, и зель до нѣтъ хиляди гроша отъ царскитѣ пари които селянитѣ приготвили за данѣтъ си. Обаче селянитѣ пристигнали и казали на фанаріотскитѣ хайдуци че нѣматъ право да имъ зематъ пара и слѣдователно да имъ дадатъ откраданитѣ. Сѣкой познава какво сѣ е случило: двамата изѣли побѣгували въ Железникъ и отъ тамъ въ Казанлъкъ.

Науляваме на Казанлъчани ланската комедія и сѣ казваме че тая година не ще дадатъ нищо на тоя фанаріотинъ.

Една дописка отъ Силистра 15 Априлія, ни извѣстява че въ село Айдемиръ станало на 12 годишното испитаніе. То сѣ отворило въ църковнѣтъ дворъ чрезъ едно слово казано отъ г. г. И. Бѣсковъ, слово сѣ което имъ представилъ позната на ученіето и приканилъ селянитѣ да сѣлватъ да улучшаватъ още повече училището си и да не забубватъ старанията си за него.

Отговоритѣ на млади селянитѣ били отъ нѣй удовлетворителни тогѣ въ истинността колко въ живостѣта. Предметитѣ на испитаніето били Св. исторія, Крѣхизель, Кратка Географія, краснописаніе, прѣтвѣнка и прочитаніе сѣ разумъ отъ разни правоучителни книги. Нѣколко разговори връхъ ученіето сѣлючили испитѣ на уроците и прѣвекли книжанието на жителитѣ.

Едно второ слово турило край на испитаніето и г. И. Р. Бѣсковъ, учителъ, далъ при голѣното гажѣвѣ на селянитѣ, оставката сѣ.

Силистренскитѣ села саудени предѣ досталя родѣ въ владѣкатъ, грѣкскіятъ языкъ сѣ сега

пробудили. Въ църквата имъ сѣ гѣ по бѣл. языкъ по селата нѣа училищенъ учителъ Българ. И начината на това промѣненіе билъ многострадалнѣтъ г. г. И. Бѣсковъ който, въ осмѣ годишно разстояніе можалъ да промени духовитѣ на тѣя простодушни хора и да имъ вдѣхнѣ любовъ къмъ сичко което е Българско.

И нѣй имаме многострадалнѣ човѣкъ както г. Ек-Сархонъ има многострадалнѣ Юрланъ, Москвитинъ, фанаріотинъ и тѣя дни панищанинъ, Юрданъ Х. Константиновъ, Скопскіятъ философъ, премѣна презъ сичкитѣ чинове и предѣ малко пѣново ни пишеше че е твърдо предавъ на Пѣи IX и че проклетъ да сѣмъ, прилагаше тоѣ, ако го пострѣмѣ.

Нѣ..... бѣхме въ Сливстренскитѣ села. Пѣка сѣ принесемъ въ Силистра Въ Спѣ. ставатъ съвѣтъ противѣ работи. Вѣсто да пѣмѣтъ грѣкскіятъ языкъ, тѣ го пребиратъ и го мѣлуватъ; вѣсто да дадѣтъ пѣтѣтъ на фанаріотакътъ си, тѣ дрѣди малко сѣ слѣбриха сѣ него и му цѣлуваха раскошната рѣка. Причината на такива постѣпки билъ Силистренскіятъ учителъ който пѣлѣ кафето, на владѣката.

Новини отъ Враня, 22 Марта, ни говорятъ за злоупотребеніята на рускіятъ духовникъ на имя Яковъ. Раскошѣтъ, сребролюбивъ тоя духовникъ давалъ примѣръ на нѣй безчестното поведеніе, пѣкой не сѣмѣлъ да сѣ неповѣда при него и гоѣ, спротивъ казугерското сѣ званіе дрѣжалъ жена въ метѣтъ си. Нашии съотечественници въ Скопѣ три пѣти сѣ отпращили до епископѣтъ си Пѣнсія за да го дѣгни; нѣ и тѣя пѣти фанаріотинѣтъ не мѣлѣли. Габровци не сѣ отпращиха до нѣкого когато испадѣха тѣхнѣтъ раскошѣтъ казугеръ. Волята имъ съдружена сѣ една искрення дѣятелность изѣжри сичко.

Тоя казугеръ о още Секиларѣ на фанаріотинѣтъ Пѣнсія и, по негово подбужденіе тоя дѣйствува да подѣга спѣлки на сѣкоо добро намѣреніе което тамошнитѣ Българи предпрѣматъ. Цеговѣти интриги имали зѣцѣлъ да въведе въ църквѣ грѣкскіятъ языкъ, предѣ малко изгоненъ и да турѣ по-добръ вапѣти Българи въ фанаріотскитѣ рацѣ.

Нѣй добріятъ сѣмѣтъ когото можимъ да дадемъ на нашии съотечественници въ Враня е да сѣ отдалѣчаватъ отъ тѣя фанаріоти и да дѣйствува сѣ начинъ да можатъ да ги отпѣснатъ отъ помежду си.

Новини отъ Казанлъкъ ни извѣстятъ че осмѣмѣсѣтъ души хайдуци сѣ изѣвили

въ околността и сѣ пратили въ Пловдивъ.

Благодарения на грижите и дѣятелността на почитъ кайсакамия, Хамидъ бей, който управлява днесъ тамошните работи. Познатъ за неосипнати си старанія съ които върши доверенити нему подлози, Хамидъ бей, ще остави безпокойствіега и неопасността а които сѣ токо нужди за общественіята животъ. Увѣрени сме че надѣжди ни не ще сѣмъ изгнани, и Хамидъ бей, като сѣ обикне отъ народитѣ ще сѣ наслаждава отъ дѣлката му приязнителностъ.

Увѣрени сѣмъ отъ Шуменъ 1 Маия че училището на новата црква было съвсѣмъ безпорочно. Ако върваме дописаніята сѣмъ припната на това не добро състояние было училището което е въ това училище то безъ достаточни попятія замаявало думатъ дѣлата и не было достойно за такова званіе дѣто дѣятелността съдружена съ учението е нужна.

Кѣмъ-то достопочитаемата община въ Желѣзникъ.

Достопочтенни Господа.

Отдавна сме увѣрени, че първата и най главна грижа на почитаемата община е да сѣ глѣдагъ и пазятъ интересити на мѣстото ни въ отношеніе черковно и гражданско, като има предъ очи и образованіето на юпошеството. Туй засвидѣтелствуватъ самити и дѣла отпиренъ и особно въ послѣднѣо врѣмя, като сѣ е старала и старай за съдържаніето на школитѣ, въ които вынажи сѣдватъ да сѣ учатъ до 800 ученика, ако и да посрѣща голѣми спѣци отъ страната на недоброжелателити на отенството, които на зла честь сѣмъ извѣрватъ, и тѣ сѣ единствената причина за гладбющото сега неспоразумѣніе между гражданити и раздѣленіето на школитѣ градски; и по сѣдствіе на туй малко оставане и да сѣмъ разрази съвсѣмъ общината. Но благодареніе на добронамѣренити и членове, че пакъ поддържиха общината, която и рѣшила, както сѣмъ научаваме, да примѣсти засѣданіята сѣмъ отъ Акаража въ училището св. Никола, дѣто и днесъ засѣдава..... Но прощавайте, госпо-

да, че ний малко сѣмъ уклонихме отъ прѣдмѣтъ сѣмъ, като зехме да разглѣдваме днешното расположеіе на съгражданити сѣмъ Акаража и неакаража, което не предсказува добро бъдуще за никон.

И тѣй да дойдемъ на прѣдмѣта сѣмъ.

Споредъ грижата, която има общината за доброто състояніе на училищата въ градътъ; ний доломо дописанити ласкайки сѣмъ надѣжда че не ще сѣмъ отрече да приемне и удобри, какво да е предложеніе касателно за общото образованіе—и таквози е, мислимъ нашето предложеніе кѣмъ достопочитаемити членове на общината, която и умоляваме да на послуша.

Отскоро мисль една занимава нашіята кругъ—младѣтъ—*Да сѣмъ основатъ и останови едно ЧИТАЛИЩЕ въ нашето мѣсто, дѣто на недѣлята веднѣждъ (именно въ недѣля), ще сѣмъ събиратъ редовнитѣ неговити членове а съкой празникъ (освѣтъ недѣлята) ще сѣмъ отворено за съкого любочитателя на разни вѣстници и книги: въ туй сичкото почти ще сѣмъ ограничаватъ читалището, като ще гони книжевното образование (отъ вліаніето на книжнината) между неговити съдържатели и поспитатели, и общо между сичкити праздане.*

Таквази една важна и сама по себе сѣмъ мѣчна работа, ний не сѣмъ наемамы сами да предприемемъ безъ участіето и помоицѣта на почитаемата община; за туй сега, като и съобщаваме туй наше мѣнѣніе и намѣреніе за заведеніето на едно читалище въ тукашното св. Николско училище, учтиво молимъ общината нека разсжди за този предметъ и насъ да ободри съ благосклонното сѣмъ рѣшеніе писмено.

Имаме честь да сѣмъ наречемъ

Признателни чедѣ и слуги
на ОБЩИНАТА:

Въ Желѣзникъ, 18 Марта 1860.

(подписани 18 души).

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Отъ Чирпанската каза Село-Ивджилери. 1 Маия 1860.

Господине Редакторе на Вѣстникъ
«Българія»!

Ний жители те на 15. Села отъ Черпанската каза, около 2,000. фамилии пѣкогнитѣ были сме подчинени черковно подъ Пловдивската епархія, както и други те села на казага ний Единъ пѣтъ като сѣмъ събрали владыцѣ те Търновскій и Пловдивскій на зѣафетъ, и като сѣмъ понаели и напѣли фанатчѣ на еднѣтъ, и сѣмъ сагласити, който сѣмъ измаиха да даде отъ епархіята сѣмъ 15 села на който е измаинилъ. И тѣй Пловдивскія владыка сѣмъ измаинилъ като повече му сѣмъ зашаманила главата, и далъ нашите 15 села на Търновскія владыка. Как-то и да е то намъ не ни трѣбува, работа та е да кажиме, че ний сега черковно сме подчинени подъ Търновската Епархія.

Дане туй време. кога то Търновскія святець Г-нъ Григоръ излезе по стрижба, и острига стадата сѣмъ отъ самъ балкана: въ Къзанлъжъ, Сивненски те села, Ени-загра, доиде и въ Желѣзникъ. гдѣто ножицѣ те му сѣмъ удариха въ железо. Н. П. испра-ти въ нашите села прочутѣ въ развратность-та и злоупотребленіето Архидякона Христана, който кое съ угроженіе, кое съ убѣденіе за малко време събра една сума повече отъ деведесетъ кесии подъ разны наименованія, а именно зе отъ сяко вѣнчили за 3. год. по гр. 12. отъ сяко село по гр. 50—60, асакчи параси и хавастъ, още отъ сяко село за Великата черква по гр. 50—100—150. А отъ поповѣ те отъ сякого по 200—300—400 гр. мирѣиѣтъ. Сега пакъ Н. П. испраца речениѣ Христана найнапремъ въ Сливѣнски ти села, които о-пѣлилъ; послѣ дохожда въ Ени-Загра да тѣрси данско то, и сега Ени-Загра като му казали че данѣ дали на

владиката за три год. около 200. ке-
сѣи, сега не щѣли да му дадѣтъ. Ар-
хидякона не кидисова на това каз-
ванѣ, но на връхъ Гергювденъ, като
излизалъ народа отъ черкова, той о-
тишелъ да ги обади на Мюдюринѣ имъ
който като повикалъ чорбаджите и ся
разумѣлъ за работа та казалъ на
Архидякона, че нѣмалъ правда да ис-
ка сега отъ Христѣи те пары като
данъ е зель за три години. Отъ та-
мо става тѣси Архидяконъ, и като
преминува презъ желѣзническата ка-
за бържи бържи дохожда въ наши те
села, и слеза при подобна нему П.
Милча въ село Конопѣи и като ся
споразумѣха съ него тръгнѣхъ по
села та да пѣвнѣтъ. Наши те селани
а то ся научиха това, сабрахася отъ
сѣко село по двама хора, и стидоха
да ся научатъ гдѣто трѣбовѣ отъ гдѣ-
то имъ казали, че като сѣ дали лѣни за
три год. на владика та толкозъ пары,
сега владиката нѣма правда да земе
пакъ пары. Но догдѣ ся върнатъ па-
нци те хора Архидякона заедно съ П.
Милча за два дни упѣвнѣха 8-тѣхъ се-
ла, и зеа до 5-хил гр. отъ царски
те пары, които бѣха готови, и муф-
тары те шеа да ги посятъ на конакъ
за данокъ тѣ ны, що то сме длѣжны
на царя си. П. Милчо тѣи ни канджр-
дѣса като земе Архидякона пары те,
че ако не ся падѣло да дадемъ на вла-
диката пары. П. Милчо шель да ны ги
вѣрни на задъ. тѣи като ся вѣрнаха
пратены те ны хора назадъ, и казаха
че нѣмалъ правда да земе владика та
отъ насъ пары; нѣи които му дадо-
хне пары фанакме да си ги искаме на
задъ, а Архидякона заедно съ П. Мил-
ча побѣгна въ Желѣзникъ, и отъ та-
мо въ Къзанлъжъ, гдѣ то ся падѣва да
улучи лѣско то. Ето мурафетѣ на
Търновскѣи престарѣлъ свѣтъи! Нѣтъ-
жда та ны е на бога и на царѣ ны Сул-
танъ А. М. че единъ день ще ся о-
тѣрвеме за всерѣа отъ тѣзи изѣ-
дници.

СЪВЛІЕВО.

Господниѣ издателю на Вѣстникъ Българѣи
сторете местце въ единъ отъ Ваши-тѣ по-
чтенны листове и вместете слѣдующа-та
отъ нашиятъ градъ сѣрбна статѣя.

Тука въ нашиятъ градъ отъ две три го-
дине на самъ какъ дохожда славитѣи Губер-
наторъ Нусредъ бей за да издирѣи и нака-
зва злодѣйци-тѣ не сѣ е случавало никакво
нито до кааж-тѣ ни нѣго около градъ ни
нито въ градъ ни. Но сега отъ нѣколко
време се появиахъ страшны злодѣйци около
градъ ни които токо речѣ не оставятъ тър-
говецъ да замине спокройно. Преди 3-не-
дѣли 5-на человекѣи отъ Дряново като си
отиваха отъ нашиятъ градъ за село-то си,
като излезли половинъ часъ далечъ отъ гра-
дѣтъ имъ въ лѣза-та на чужличанскѣи пѣтъ
изѣвзватъ отъ среща имъ нѣколко души зло-
дѣйци уловятъ ги земаѣ имъ конѣ-тѣ дре-
хи-тѣ и 12,000 гроша които имали у себе,
и отъ тамъ ги завождатъ близо въ единъ го-
рѣ и ги вѣрзватъ съ поиси-тѣ, тѣ окажи-
ны-тѣ отъ страхъ да не бы сѣвсемъ да ги
погубѣтъ напукаа имъ сѣ устни-тѣ и
като ги вѣрзали заповѣдали имъ да не бы
да повѣка отъ тѣхъ нѣкои че послѣ мрѣф-
ка по мрѣфка ще ги сечѣтъ, и тѣ горви-
тѣ стоели цѣлъ денъ вѣрзали безъ да по-
пушкатъ, гдѣагъ като минуватъ презъ пѣ-
титъ хора, но весѣятъ да повѣкатъ; и на-
двечеръ около 12-часа, единѣтъ като былъ
по слабо вѣрзанъ развѣрзвасе и отива че
развѣрзва и другари-тѣ си и дохаждатъ
тичешкомъ въ градъ уплашени поблѣднѣи
съ напукааи устни, който-ги види неможе
да въспре сѣлзы-тѣ си отъ очи-тѣ, то-
ко бѣха за сѣжалѣване. Слѣдъ 5-дена нѣтъ
намерѣи падали-тѣ конѣ-тѣ въ лѣза-та
и ги докараха въ градѣтъ. Преди едѣа не-
дѣля половинъ часъ далечъ отъ градѣтъ на
Габровскѣи пѣтъ, улавятъ злодѣйци 2-но-
мѣта у които напукаа само 400-гроша и
ги зели като имъ зели и дрехи-тѣ от-
пуснаа ги.

Друго едно по страшно приключеніе сѣ
случи на 22-Априля 2-часа далечъ отъ гра-
дѣ. Петина человекѣи отъ село Тетевене
като отиваха за Панаирѣи жинаха презъ
нашиятъ градъ и като стигнали въ Чукуръ-
чапръ въ галогатѣ близо до каазджи дереа си
гдѣто има и бекѣме 2-часа далечъ отъ гра-
дѣ ни загащаватъ ги 6-души злодѣйци-тѣ,
въ валогатѣ безъ да се устѣятъ и безъ да
ги падатъ сѣтници-тѣ, трима та отъ злодѣй-
ци тѣ бызе сѣ турлисаа отпредъ валогѣтъ
съ дущи-тѣ, и като зели пѣтници-тѣ да

изѣвзватъ изъ валогатѣ извикватъ единъ пѣ-
тъ хм! и граникуватъ сѣчки тѣ изъ ведѣжъ
и ударятъ едного отъ пѣтници-тѣ сѣмъртно
отъ предъ въ гърдитѣ, който въ сѣща та
минуа падналъ отъ конѣтъ и изѣхналъ;
защото той былъ вѣрѣлъ най напредъ, дру-
гари-тѣ му като видѣли мечаяно то това стра-
шно позорище отъ предѣ имъ вѣруцнали е сѣ
конѣ тѣ назадъ да бѣгатъ его изъ отзадъ
още трима злодѣйци извикватъ и гранику-
ватъ по ведѣжѣ да ударятъ живого, само
на едного-то минаа вѣруцнѣтъ по край
кракѣтъ. Тогава щото убили на име Станчо
като е вѣрѣлъ подиръ него Тодоръ Шиш-
ковъ и сѣ е вѣрѣналъ съ конѣ атъ да бѣга
пресѣгналъ го единъ съ ножѣтъ и гораниаъ
зѣ по раката и глава тѣ, и тѣи пѣтници-
тѣ като видѣли веке че неагѣтъ сѣ избави
предѣи сѣ въ рѣцѣ тѣ на злодѣйци тѣ
които имъ зели сѣчко що имали само единъ
отъ тѣхъ е нежелъ да побѣгѣ бѣзъ да го
видятъ когото сѣ викали Райко, а други-тѣ
четырма като обрали и имъ зели и дрехи-
тѣ отъ гарѣтъ качили сѣ на конѣ-тѣ имъ
и отишли изъ горѣ тѣ. До гдѣ сѣ жалѣ
тамо да ги обираѣтъ половинъ часъ е мина-
ло, и около сѣ урали турѣи които гледали
това безчелѣвѣчно и злодѣино дѣло по нѣто
повѣкале баре ами сѣ сторили на слѣпи и
глухи.

Пары тѣ що сѣ зели отъ пѣтници-тѣ
качватъ се до 74,500.

Отъ Станча когото убили зели.....	25,000
отъ Тодора Шишкова когото р нѣли.....	28,000
отъ Тиха.....	12,000
отъ Нича.....	3,000
	74,500.

Освѣтъ дѣто сѣ имъ зели дрехи тѣ и
други оше ствари що сѣ имали. Тѣ ока-
яни тѣ оставятъ умрѣлѣтъ си другарѣ на
пѣтитъ койго е былъ зетъ на Тодора Шиш-
кова и дохаждатъ въ градъ ни разказватъ
що имъ сѣ е случило, и тѣи проводѣи имъ
отъ фанакѣтъ запѣте та да ги заведѣтъ на
мѣсто то гдѣто е было и да донесѣтъ мър-
тво то тѣзо, които отидоха и до вечеръ-тѣ
намерѣли имъ конѣ-тѣ на бекѣме то вѣр-
зали, което е было близо до мѣсто то гдѣ-
то ги обрали колкото единъ куршумъ ни-
зали. И натоварватъ мъртѣвѣтъ и го до-
хасѣтъ въ градъ. И на утрѣнтѣ 25-Априля
на Гергювъ денъ като вдигнаха мъртѣвѣца
да го погребѣтъ дору до гробѣтъ стечесѣ
сѣчкѣиѣтъ градъ мѣжѣ жени дѣца да го не-
проводѣтъ дору до гробѣтъ и не остана
нито единъ, като гледаше мъртѣвѣца въ по-
сѣдо то потѣналъ въ крѣвъ, да не порони

обзиди и да заплахи, а жели тѣ го съ гласъ оплакаха чакъ до гробатъ.

Сега оставяни на честно то ни правителство даго издирн злодѣйцы-тѣ и да въспре да не струватъ такива злодѣяния, чловѣци тѣ отидоха въ Търново при пашата да му кажатъ што нѣмъ сѣ случи.

Друго по ново нѣщо нѣ нашитѣ граиѣ нѣмаме, тесъ десе нѣмаме малко дждецъ а сега атмосфера та е малко стувенича, отъ дажатъ. Тасъ година каквото гледане нѣмѣ-та надѣме сѣ да възнаградятъ ура-чѣ тѣ.

Севлиево 1860, Априлія 25.

СЕВЛИЕОВО.

Г. издателю на любимиѣ ни ластъ „Българія“ пишете ни да вы опишемъ за нашето училище преди 30-40 години какъ е было и днесъ въ какво о сѣстоѣніе.

Въ онова врѣмѣ преди 30-40 години когато по другите градове бѣха оставили матерния ни языкъ и са записнаваха да се учатъ повече по грѣцки языкъ, безъ да знаятъ да си записнаятъ шмето на български. Тогавъ въ нашѣя градъ имаше български учитель който учеше дѣцата по матерния ни языкъ, часословъ и псалтырь въ единъ особена къща близо до църквата, която и азъ запомнихъ. И слѣдъ врѣмѣ тѣзи къща въ която учеха дѣцата понеже бѣше малка и не можеше да събере доволно ученици, на 1825 год. покойный Г. Х. Стоянь нашъ гражданинъ повдигна отъ мѣбородство, който въ онова врѣмѣ бѣше църковень епитропъ престои и направи въ речениата къща една одаа по голѣма съ чиновѣ която събрание до 100 дѣца, и тѣй слѣдъваха дѣцата да се учатъ тамо часословъ и псалтырь по матерния ни языкъ. На 1844-та година пакъ любородный г-нъ Х. Стоянь, въздигна и съгради съ свое иждивеніе едно голѣмо училище по новѣтъ методъ, което сѣ-шестествува и днесъ и днесъ. На когото сме сички признатели, и желаеме да го успокои господъ Богъ въ царство небесно, вѣчна му памать. Той кто

съгради училището доведе още единъ учитель по способенъ отъ нашитѣ когото имаме тогава който и днесъ е въ това званіе г. Н. Р. Славейкова който постави взаименъ редъ въ училището ни като нѣсѣри часословъ и псалтырь и учеха дѣцата съ нашѣя учитель г. Н. Иванова, по за нашия злѣчестъ г. Петко Р. С не знамъ за коя причина не стоя повече отъ 9. мѣсѣци. И тѣй той остави училището ни, нѣй си останахме пакъ съ нашитѣ старый учитель г-нъ Н. Иванова, който ако и да слѣдъваше взаимный редъ въ училището но предаваше на дѣцата часословъ, псалтырь и отъ части славянска граматика, преводъ отъ славянски на български и численіе. На 1856 доведохме г. Марка Софроніева калугерова, който положи добръ редъ въ училището, и нѣсѣри съвѣтъ часословъ и псалтырь. На 1857 нашити граждане се съгласиха и поправили училището още по добръкосто бѣше началото да сѣ порутва, направили го и го украсиха както трѣба като направили едно отѣшеніе съ чиновѣ за по главниѣ ученици, и една обща одаа, въ която одаа сѣ събиратъ да сѣ съвѣтъ съгласно нашити градоначалници за общити и граждански работи, и сѣмѣ недѣля ходятъ. Защото учителяни въ недѣля и въ празникъ извождатъ благочинно ученицити си като излизатъ изъ църква, и тамо нѣсѣватъ молебна и похвална пѣснь за негово императорско величество нашего цари *Султанъ А. Меджидъ* ефендиизъ. После като прочетатъ училищныя законъ на дѣцата съвѣтъ ги отечески и ги распуцъ тѣ благочинно.

Азъ за хатѣръ сега нѣма да хуртувамъ, казвамъ което е правото и както е, колкото на споредъ нашѣя градъ, безъ да си похвалимъ на дѣтшино врѣмѣ добръ отива училището ни и учителяни ни сѣ добри. Отъ какъ доде учитель г. Маркъ Софроніевъ К. А. въведоха въ дѣцата въ училището да се учатъ,

и онѣзи година като правихъ испитаніе видѣха нашити граждане че дѣвѣти за малко врѣмѣ преуспѣли много, като се отговориха добръ на сичкиѣ сѣ уроци. Зато се съгласиха и нѣмъ съградили особено училище, като нѣмъ оставиха за учителя една отъ първѣти ученички г-жа Савка, която ще предава на по долнитѣ класове подъ надзираніето на учителя който ще предаватъ на по първѣти ученички. Учителката е способна да предава свѣщенна, кратка исторія, краткъ катихизисъ кратка географія и численіе.

Сега азъ само за едно нѣщо немогъ да похваля нашити граждане като е за тѣхъ и за дѣцата безполезно. Тѣ не оставатъ дѣцата си да ходятъ редовно въ училището и като станатъ по способни да се учатъ и да запомнятъ нѣщо тѣ ги изваждатъ отъ училището, за което сѣ оплакватъ учителяни; защото не могатъ никакъвъ пѣдъ да покажатъ. Но дапо предвиждатъ нашити граждане това злѣ и турятъ единъ редъ въ училището като да не ставатъ такива безпорядки (да бы далъ Богъ) че тогава сѣ надѣме и нѣмъ и училищата ни още въ добро сѣстоѣніе да сме.

Сѣмѣющити уреди предаватъ учителяте. Въ отѣшеніето:

1. класъ. Славянска писменница съчненіе, землеописание, кратка всеобща исторія, преводъ отъ Славянски на български и числителница отъ тройаото правило.

2. класъ. Славянска граматика и пространый катихизисъ, землеописание, Хронологія, естествена наука и числителница отъ раздробленити числа.

3. класъ. Българска граматика и пространый катихизисъ кратко землеописание, Първи знанія и числителница отъ разнороднитѣ числа.

Въ взаимното училище, чтеніе, крѣспописание, кратка св. исторія, краткъ катихизисъ, дѣтински наставленія, ижѣца и четирѣхъ простѣ дѣланія, Ари-метика.

Въ Дъвическото училище.

Чтение краснописаніе, численіе, кратка св. исторія, краткъ катихизисъ, Молитвенникъ. По първиятъ класъ, кратко землеописаніе, кратка църковна исторія, българска граматика, физика и числителница отъ разнородни числа.

1860 Априлія 25.

Паланга.

(Продълженіе отъ брой 59).

Сѣдѣйки на единъ дуканъ въ паланга на едно съ единъ Кюстенделѣ, ето попиува единъ чифутъ яписки патоваренъ отъ торбичка на гърбо и отъ опинци и испитиваъ Кюстенделѣта ачаба отъ гдѣ ще да е ачеба тоя.....отговаряи са то е попаденію грекъ фанаріотинъ отъ Кюстенделѣ, молимъ та да не е тоя Діо Тамашніа раскошнѣвъ. ако не е онъ по неговіо граматикъ е който го былъ гетердясалъ Діонисіа предъ единъ мѣсницъ за даскалъ за псалтъ на К, пакъ като ек внади было даскалъ и не сакали да илъ скарди на грѣшнина, понеже добръ имъ е добрый учителъ свѣщеннопроповѣдникъ Дамаскиъ и така доказали было на уста башията охридски Діонисіа като да не излазе вече предъ очите на народа, и онъ го нападава тосъ часъ, боявши се да не речать слѣдователно и на уста башията Діо. хайде слягай си опивацити, но като го внади на паметъ, воистина скоро ще му ведать гърбо и на Діонисіа, прочее като си пошелъ тоя грекъ пѣмалъ былъ нишъ една пара за юлъ параси пакъ събралъ былъ пѣколко българчета и си продалъ дрехите да си земе кое опинци, кое хлѣбъ а книгити си зарѣзълъ декато по седе у стаята защо кой ще ти земе блудна митологія, и други такива развратни еленски книги който вече трѣба да е стигналъ у фенеръ за да каже на фанаріотити, защо у Кюстенделѣ кой грекъ дойде тамо може да сж исповѣда а не на друго мѣсто. А читателити молимъ ги пѣка го Новтарятъ читаючи изложението ни, понеже писувалъ самъ въ ханѣтъ безъ да имамъ врѣмя за да го пригѣдавъ и като поминѣвъ за на кратово и Щибъ надавъ са да внади врѣмя за поынше, та баримъ и отъ тамо по пѣщитко да ниъ обявимъ а Діонисіа какво що чуя нека

праща по 150 хиляды гр. за да испитова кой е писувалъ погрѣшно сир. не право отъ колкото що съблацияхъ сиротинята.

Единъ іолчіа разлогліа

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Днесъ сичко то внимание на политическіятъ свѣтъ се привлича къмъ едно важно и съвѣстнѣ ново приключеніе. То е походътъ на Гарибалди въ Сицилія съ 2,000 войска волници. Неговото присѣствіе въ тоя островъ слиса цѣлъ западъ и сѣкой ся съ него занимава. Сичкити вѣстници сж пълни съ членове връхъ тоя походъ и много отъ тѣхъ строго критикуватъ това нечаяно предприятіе.

Единъ французски вѣстникъ сжди както слѣдва говореніе на разни ти вѣстници. — *Патри* прави исповѣдъта си: ти прощава Гарибалди. Тя не е сьрдита вече на Сициліяни ти и ако ся касаеше само за независимостъ тамъ ти не е първа та коя то да рѣкаплесни. За какво прочее ся касае?

«*Патри* намира въ сициліискіятъ бунтъ най важни слѣдствия. Угодило на *Сіеклингъ* да кажи че франція глѣда съ опасностъ бунтовети кои то ще можатъ да доведатъ въ островътъ нови господари. Угодило и на *Прессата* да кажи те Гарибалди зель не глѣ отъ Англія пуждао то сребро за походътъ му и *Патри* мысли че сичкъ това е добро да размислюваніе.

«Прочее слѣдъ като размисли ти ся провиква: «припоренъ тѣ когѣ то Гарибалди отишълъ да занесе въ Сицилія носи съ голѣми слова: *независимостъ и слобода*.»

Единъ англиски вѣстиякъ казва че войската на Гарибалди сж съставляла отъ сички ти класове на общество-то. Много благородни фамилии ся съединили съ него.

Увѣряватъ и най повече *Патри* че Сардинското правителство зело сички ти пужди мѣрки за да направи походътъ на Гарибалди да падни и съ

тоя начинъ то отгласка отъ себѣ си сѣкой отговорностъ предъ Европа. Нѣ това ако е било тѣй какъ е можнѣ Гарибалди да изнами Сардинското правителство и да иди въ Сицилія. Истина извѣрденъ кажемъ трѣбова за това.

Както и да е единъ другъ вѣстникъ предвижия сполучваніе то на Гарибалди и е поясенъ въ говореніе то си: «Сички ти ни кореспонденци, дума *Пен*, съгласно предвиждатъ ближното сполучваніе на толко смѣлятъ и толко чудно предпѣятъ походъ на Гарибалди. Врѣхъ какво ся основаватъ тыя предвижданія? Мячно ще о да ся кажи. Основаватъ ли ся врѣхъ познаніе то на дѣлата кои то още не ни сж съобщени? Смѣлятъ партизанинъ зель ли е толко добръ мѣрки ти си що то да ся надяватъ напредъно за сполучваніе то му? или трѣба ли да глѣдаме въ това мѣнѣе само едно чувство простго, подбудено, поддържаю отъ слава та на Гарибалди? Приключеніе то неможе да захвѣи да ни научи подобрь.

«Каквито да бѣдатъ съсграданія та кои то подкрѣпаватъ тоя чуденъ човѣкъ, заключава рѣченія тѣ листъ, просвѣщенна Европа присѣствува съ очудваніе на едно такова зрѣлище. Характеръ тѣ на гарибалди е отъ оныа кои то не надлежатъ на днешни ти врѣмена въ на времена та на средни ти вѣкове.»

Одъ друга страна пишатъ отъ Туринъ че царъ тѣ изразилъ много пѣти скърбѣта си за постыжка та на тоя човѣкъ на когѣ то дързостъ та почватъ.

Иъ както и да е за говоренія та на вѣстници ти, сѣкой ще ся попита какво е нахѣреніе то на гарибалди. Едѣлѣ документъ писанъ отъ самиятъ гарибалди го почти казва. Тоя документъ е дошійтъ:

«Генуа Априлія 23/5 Маія — Драги ми Бергани. Новинавъ изново врѣхъ сцена та на приключенія та на отечество то катоварамъ ти съ слѣдую-

ща та служба: следете сички ти възможни средства за да ни помогните въ предприятіе то ни; — дайте на Италианци ти да разбератъ че ако си помагате съ преданостъ, Италия ще стане въ малко врѣмѣ и съ малко разпоски, нѣтъ не ще изпълнятъ длъжността си ако ея ограничавате съ нѣкои безплодни спомоществования.

«Италия свободна отъ днешъ, вмѣсто сто х. войни треба да въоръжи 500,000 число кое то е въ сравненіе съ жителити и, и кое то е число то на войски ти на близки ти държави кои то нѣмаатъ независимостъ да отърваватъ съ една такава войска. Италия не ще има нужда отъ чужди покровители кои то я поглъщатъ малко по малко съ причина че я отърватъ».

«Създай дѣто Италианци ти ся биятъ противъ притеснителити, треба храбри ти да ся насърчатъ и да имъ ся даде онова кое то имъ е нужно за въ пѣтъ».

«Сицилинскіи бунтъ треба да ся подкрѣпи не само въ Сицилія, нѣ съкатъ дѣто има неприятелити».

«Не събѣвахъ никакъ сицилинскіи бунтъ, нѣ повѣрвахъ че е моя длъжностъ да помогна на нашити братія отъ частъ тѣ въ кого то ся сбориха».

«Нашитъ вѣтъ за бой ще е: Италия и Викторъ Емануилъ! и надѣвамъ ся че и тоя пѣтъ италинскіи пренорецъ не ще ся посрами. Г. Гарибaldi».

Слухове ся раздадоху тука че улови Гарибaldi въ Сицилія и че го убий. Нѣкоя новина не е дошла да потвърди тѣ слухове».

По една заповѣль отъ испанска та царица контъ Монтенулинъ и братъ му донъ фернандо ся прѣцаватъ и ся пращатъ въ заточеніе. Единъ правителственъ корабъ ще ги занесе въ градъ тѣ кого то тѣ искатъ».

Отъ друга страна и двамата ся оттрекли писмено отъ претенциити си за испанската курона. «Давашъ честна та си дума, е рѣчено въ актъ тѣ на отричаніе то, че никога не ще ся склопя да дигна моя прѣпорекъ въ Испанія нито въ никое мѣсто на монархія та, и обявявамъ че ако по злощастіе нѣкои ся намѣри за напредъ кой то да земе мое то имя за такъвъ подлогъ, ще го имамъ за неприятель на честь та си и на слава та си. Въ сѣщо то врѣмѣ обявявамъ че отъ частъ тѣ кога то стана

свободенъ ще поднова това отричаніе, що то никога да не ся съмѣватъ за произволніе то съ кое то го прѣви».

Ако и дася опроверга, слѣдующа та новина ся повтаря отъ единъ, английски вѣстникъ: Единъ дански вѣстникъ, съ сила та на едно писмо отъ едно високо лице обявява че приговори станали за единъ защитителенъ и нападателенъ съюзъ между дворове ти Парижъ, Копенх-гъ и Стокхолмъ».

Конференція та коя то ще ся събере е още неясна. Незнаимъ нито дѣ ще ся отвори нито кога Русія иска да ся отвори въ Парижъ, Императоръ Наполеонъ иска въ С. Петербургъ: Нѣ това кое то е явно е че това събрание неще да стани преди сардинскіи парламентъ да жреби».

Миналіи пѣтъкъ парити ся качиха бързо и нечаяно на Борса та. Това внезапно промененіе слиса съкого и много приказки истинни или не, обиколиха хавиаръ-ханъ».

Каза ся че една депеша, която дошла въ пѣтъкъ сутринъ отъ Парижъ извѣстивала че министрътъ на иностранныи дѣла въ Франция изрѣкълъ едно слово въ което описалъ много тѣмно днешното състояніе на политическити работи въ Европа».

Отъ друга страна, словото кое то Н. Пр. г. Маркизъ де Лавалетъ изрѣче предъ французската колонія въ Цариградъ было и то една отъ причинити които направиха дѣгавіе то на монети. Истинна е че това слово разно ся тълкува и разно говориха за него. Единъ казваха а други подвърлявахъ че г. Маркизъ де Лавалетъ далъ на французскити търговци да разумѣятъ че были длъжни да ся владатъ разумно въ работи си търговски предприятія и въ ония които ся предприели замото политическото състояніе на Европа не было дозволено да вѣдѣхъ годѣмо повѣреніе въ международната търговия».

СЪКАКВИ НЪЩА И НОВИНИ

Писанъ ни отъ Душлица 2 Маія: «Съ малката поща Н. богей..... Паксій получи първи пѣтъ Н. Вѣстникъ. Туй е причина та что г. Екскъ-Сархонъ го китеше съ толкова агаръ отъ Самоковскіи мезлинь. Тѣ и до сега ся тукъ по причина на една селска давия».

«Търговията (зехледѣска) ползка лека спада, хлѣбътъ по фурнѣти ся продава окатрошъ, нѣ ахтарни и бакалѣти ся дрѣжатъ еще на старата цѣна».

«Въ подѣля на 24 Априліи вечерта плахъ ме силенъ вѣтъръ и небето бѣше облачно Презъ нощта вѣтъ силенъ дѣждъ, а на утрѣнъта бѣше ясно и студено. Въ понедѣлникъ, вторникъ и сряда, нѣ никаква, вреда слава Богу не послѣдува».

«И отъ Казанлъкъ ни извѣстиватъ че паднало слана и попарила доста силно и дорѣ изгорѣла напѣчени ти тѣлафиди които ся надѣждата и най добриятъ макузъ на жителити».

«Забѣлежатъ ни отъ Шюментъ, 1 Маія че въ Дюлгеръ Сокакъ нѣколко непознати уловили единъ грѣвъ синцерниъ на царската войска, земи му прѣстѣни и сичко кое то нѣмалъ отъ горѣ си набиватъ го послѣ тай добръ щотъ сичкото му тѣло останало покрито съ рани. Занесли го въ това състояніе въ къщата на любовницата му нѣкоя с Фотина. Него денъ тая послѣдната дава зѣфетъ, дѣто Венецианъ игралъ хоро по гаша».

«Царъ за глухити. Една мома г-жа Клере изнавършила единъ цѣръ за глухити Тоя цѣръ е да називатъ въ ухото по четирипѣтъ шестъ осмъ или десѣтъ канки Сулфуриски спиртъ eter sulfurique по франц. а по турски лукмаруху слѣдъ като употребѣи петнайсетъ дни тоя цѣръ може да ся продѣлжи много врѣмѣ. Комисіята която ся отрѣдила отъ министрътъ на обшечарното просвѣщеніе въ Франция за да разгѣда средството на г-жа Клере припозна че, послѣдствіе то на употребеніе то на тоя цѣръ тѣ глухити добръ дотува».

Г-жа Клере ся наградила. Въ минаването ѝ отъ злѣщастіе то въ добро състояніе смутило духътъ ѝ. Тя отдаде годѣма заслуга на човѣшката, нѣ тя полудѣла».

«Кореспонденциити отъ Солунъ извѣстиватъ че Полянскіи епископъ Мелетій и архіепископътъ на Кассандра Игнатій, заточени и двамата на св. гора ся освободили и сѣ наивисновали на нови епархїи».

«Въ сабогъ, Н. Пр. французскіи посланикъ съдруженъ отъ лица та на посолството ходи на В. Порта за да направѣ официални си визити».

Н. Пр. г. Маркизъ де Лавалетъ ся прѣе отъ Н. Выс. В. Везиръ Н. В. предѣдательтъ на Та зиматътъ и Н. Пр. министрътъ на иностранныи дѣла».

«Атинскити вѣстници извѣстиватъ че г. Маркизъ де Лавалетъ, кога минавалъ презъ Атина, ся прѣеъ отъ Царьтъ Отомъ който далъ на г. Лавалетъ знакътъ на официални си визити».

«Г. Делевъ главенъ инженеръ въ турско бѣше ся прѣталъ отъ компанията за Железніи пѣтъ отъ Варна до Русчукъ на която сѣдалището е въ Парижъ — за да испита дали написанити планове ся точни. Г. Делевъ ся върна въ Цариградъ твърдѣ удовлетворенъ, думатъ отъ забѣлежаванія си. Членове ти на компанията слѣдъ като ся извѣстятъ за рапортътъ на г. Делевъ ще турятъ въ дѣйстви контратътъ когото ся направили съ императорското правителство».

БУРМОВЪ.

или

НОВИЯТЪ ДУХОБОРЕЦЪ.

Сектата на фанатичити или духоборци брои въ Русія безчетни послѣдователи. Прѣстіятъ народъ ги нарича фармасони (francs maçons). «Това обстоятелство, дума баронъ де Хастаузенъ, заслужва голѣмо внимание. Въ епохата въ която тая секта се яви въ Руссія фанатичити назначиха прислѣговѣсто си въ Западъ. Но какво чудно природно чувство породѣтъ парѣче духоборцити (фанатичити) фармасони?...

Слѣдъ като излага на кжсо вѣроисповѣдната система на духоборцити, баронъ де Хастаузенъ се пита: «какъ прости руски селяне, безъ отхрана, безъ никакво учение, които не знаятъ нито да четатъ ни пишатъ, съ можели да стигнатъ до толко дълбоки идеи? Съ кой начинъ тѣ съ достигнали до това философическо говореніе? Въ това не съ ли познаватъ заличенити стѣпки на гностицизмътъ? Сибиланити и Абрахимити имаха връхъ тоя подлогъ (тайната на св. тройца) идеи почти подобни.»

Колкото за ученіето на духоборцити връхъ съществованіето на душите, падагѣто ѝ и въздиганіето ѝ, Баронъ де Хастаузенъ дума че «то е съвсѣмъ гностическо, че Сатурниностъ и Василидъ го распространиха въ вторіятъ вѣкъ слѣдъ Христа» (вижъ *Etudes sur la situation interieure de la Russie*, 2t. p. 355.)

Старити духоборци се наричаха още: Катарі, пневматици или душевни въ Мала Азія.

Въ срѣднитѣ вѣкове единъ калугеръ отъ св. гора даде на тая секта единъ новъ образъ. Тѣ се познаваха подъ името исихіасты или мирници, защото за да иматъ високи идеи пренипуваха цѣли дни да мислятъ като глѣдаха непрестанно пѣтътъ си.

Слѣдъ като стоя малко много забравна отъ срѣднитѣ вѣкове до нѣкое

времѣ, тая секта като речи прозябна изново кжмъ краятъ на осемнаестіятъ вѣкъ. Единъ отъ най дѣятелни-ти ѝ проповѣдници бѣше докторъ Швепдерборгъ, сынъ на единъ Шведски епископъ.

Отъ Швеція ли мила духоборството въ Руссія или отъ нѣкоя стара жилка се е принесла отъ грѣція въ срѣднитѣ вѣкове? Врѣхъ това отгорѣ нито баронъ де Хастаузенъ нито църковната исторія думатъ нѣщо.

Негли г-нъ бурмовъ ще ни даде връхъ това драгоцѣнни подробности, защото е за вѣрване че като съ рѣкополагали г-нъ бурмова за духоборецъ научили му се или устно или писмено исторіята на тая секта.

Додъ г-нъ бурмовъ благоизволи да ни даде случай да го благодаримъ за подробностити които искаме отъ него и други които ще може да ни даде, ний го благодараме за уроцити на духоборството които ни изложи въ четвъртиятъ брой на тжсъ годишнитѣ книжици.

Ученинѣтъ Швандеборгъ ни научава че пишалъ списаніага си по формална заповѣдъ отъ господа бога избавителя който му се явявалъ както се явяваше на апостолити, и който като му отварялъ, както на тѣхъ, очити на духътъ, но само му давалъ лѣснотія да влиза въ всѣхищеніе колкото пяти нскалъ, за да има сношеніе съ преобразенити хора и съ най горинити духове, нъ още му формално заповѣдалъ да обнародва сичко което ще види и ще чуе чрезъ впечатленіе, за да извлече свѣтътъ отъ опасната пустота въ която се памирадъ относително за животътъ който ще послѣдва смъртъта и относително за *христіанското въроисповѣданіе отъ което не съществуваше вече почти никакво отъ истиннитѣ елементи.*

Дали въ едно всѣхищеніе прпчинено отъ господа бога избавителя, г-нъ бурмовъ е писалъ началото на откровеніето си противъ *духътъ и стре-*

мленіята на високото трѣщо духовенство на Цариградскіятъ патриархъ?

Или го е писалъ въ едно всѣхищеніе причинено отъ глѣданіето на пѣтътъ си както Паламитити?

Ний незнаимъ лищо за това, ако и да желаймъ много да го знаимъ.

Колкото за нашити читатели, ний не се съмислѣмъ нче слѣдъ като се прочетатъ двата първи параграфи на г-нъ бурмовити бѣлнубанія, тѣ ще чиятъ продълженіето на това духоборско та откровеніе.

тия съ тѣ:

(двата първи параграфи отъ книжицити.)

(слѣдува)

Цариградъ 12/24 Маѣ.

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИТИ РАБОТИ.

Въ срѣда на 11 Маѣ огана въ Българската народна църква въ Цариградъ тържественното праздуваніе на св. Кирила и Методіа. безчетно множество еднородни итннеше църквата вънъ и вътрѣ и тържеството бѣше толко по великолепно толко по радостно, колкото повече сичкити сѣрца, вдѣхнати отъ едно само чувства, поляха нашити просвѣтителі да ги укрѣпятъ и потвърдятъ въ предпріятіето за избавеніето ни отъ грѣцката патрикана и да му даде добръ край.

Сѣрцата тупаха въ тоя народенъ празникъ и очити се естествено носяха кжмъ новітъ начивникъ когото българскіятъ народъ въздигна въ чинѣтъ на свѣщенноначалството. Той бѣше тамъ помежду сталото си радостенъ и веселъ и даваше невидимо молитвити на народа въ рацѣти на нашити св. равноапостоли за да ги представятъ предъ тронѣтъ на Всевышнѣтъ.

Г. Бурмовъ почелъ това тържество съ едно слово, съ което той, както ни казуватъ показалъ слабѣтъ си духъ. Г. Бурмовъ се билъ въображалъ въ това слово противъ грѣцизмътъ и папшцашеството. Изъ г. Бурмовъ ни ни дозволи да му изумимъ едно нѣщо което е забравилъ или подбѣрѣлъ което исповѣда и на което е жаркіятъ апостолъ. Той забѣлжвалъ влияніето на грѣцизмътъ и папшцашеството нъ бѣше ли дѣжевъ да отлѣсно упростосненіята на русизмътъ или на москвитизмѣтъ срѣ. панславизмѣтъ.

Г. Бурмовъ е учителъ въ Българското училище въ Цариградъ и тамъ той предува

рускиятъ языкъ.....

Управлението на това училище е окаянно, толко окаянно щото, като е въ ржката на г. Бурмовъ, то ни изеснява развзлата и развогласията който тоя послвдниятъ прлчии въ Габрово. Надъваха ся тука че той ще маръди тукашното училище, нъ напротивъ какъто и въ Габрово той го повече разваля.

Въ тукашното училище на Българската църква има четири класове. Най силниятъ, съставенъ отъ четири ученици, го е зель г. Бурмовъ и му преподава Рускиятъ! аритметика! Кънчова, я география, Богосва.

Другити три классове сж натрапени на главата на г. Найденовъ и имъ преподава Български, Француски, турски и гръцки. Съкой видъ, съ сичкити тия предмети, Г. Найденовъ дама има врьмя да преподава на сички отдълно; за това той ги е събралъ на еднъ класъ я на сички наедно преподава,

Освѣтъ това, на г. Бурмовиятъ класъ има учители за французски, Турски и гръцки.

Съ една такава наряда съкой може да размысли какво ще е състоянието на това училище Г. И. Найденовъ не е богословъ, нъ ний пмаме повече надъжди за успѣхъ на училището у него нежели у г. Бурмова.

Както и да е това състояние ся зе въ внимание. На празникътъ на Св. Кирила и Методия, събрание станж въ българския мостъ, дѣто междо други говореха да ся състави една комесия, ксаято да ся грижи за добро-то състояние на училището.

Въ това събрание ся рѣшило народнити прѣдставници да правятъ по често съвѣтъ, на който ще бжде отъ сега прѣдседателъ Н. С. Г. Иларионъ Български а Н. П. Г. Авксентий членъ отъ страна на Българско духовенство. Замо важни ти народни работи съвѣтътъ ще свиква общи народенъ съборъ.

Велзкеското приключение прилчило и въ Дупница сѣдствѣето си. Отъ 2 Маия ни думатъ отъ тоя градъ: Радестъта за пресичаніето ниято на гръцкиятъ патрикъ възбуди въ насъ ново чувство и ние не можеме съ уста да исцажме благодареніето си къмъ Цариградскити Българи. Многогѣтвѣето на Н. И. величество Султанътъ става двѣ недѣли едно по друго ся пѣе въ черквата ни и то отъ хега за напредъ стави обичай.

Не стига само да благодарятъ Ц-градскити Българи и да ся ограничатъ само съ многогѣтвѣето на Н. В., треба имъ още за да ся отнесатъ чисто Български, да ся отърсятъ гърбътъ отъ тоя фанариотизъ, който е тамъ и който е караказанска тваръ. Найсѣй е сега въ Джумаята дѣто принуждавалъ жителити да удрятъ печатити си на едниъ благодарителенъ за него махзаръ. Нъ тѣ испечени на фанариотскити игри отказали и строго отгласнали исканіето му.

Дописникътъ ни отъ Дупница ни съобщава една обасна новина за Пансія. Отъ Самоковскити каймакамниъ дошло емирнаме съ което ся запрещава на Пансія да събира мпріята и ембатика до идущи първи августа. Нъ той безъ да слуша тѣзи заповѣди сѣдудувалъ предпріятіето си дѣло Караказанскити владии тѣй ли почитатъ заповѣдити на императорскити чиновници и управители!

Както на сѣкадъ тѣй и въ Карлово имало егонисти. Една дописка отъ 1 Маия ни го извѣстява и отдава на гія егонисти безпорядочного състояние въ което училищата на тоя градъ сж намиралн. Тѣ сж мѣчели да държатъ училищата въ най окаяно състояние, учителътъ въ крайно отчаяніе и обществото въ най печално положение. Главната цѣль на тия егонисти била да интригуватъ разнообразно за да угодиатъ партіити си. Съ тоя начинъ тѣ турятъ своити си интереси погорѣ отъ обшити и подбуждатъ сѣкакви силници за сѣко добро полезно за обществото. Ний знаимъ че прѣди нѣколко години Карлово бѣше за примѣръ относително за постепенното си напредване въ образованіето и съгласіето.

И днесъ защо да не бжде? защо съгласіето да не съединява сичкити сѣрца? защо да не събере сички интереси за да послужатъ за обща полза? Нъ..... човѣкъ, владенъ въ страстити си, ся заблуждава и егонизмътъ, законъ червей на общинити, отедачява го отъ сѣки общъ интересъ. Карловци сж въ тоя случай, и ний по обичае да ги видимъ свързани въ едно тѣсно съгласіе и въоружени силно противъ интригити. Тогава, смѣимъ да ся надѣваме, гишината и напредваніето ще ся въведатъ толко въ училището колкото въ обществото.

Нека приближимъ пакъ Кирила, Пансѣвъ тѣ векимъ въ Карлово. Той остави много лоши сѣдствія въ тоя градъ за да помислимъ да го силнимъ. Кой знай?... нъ върваме наедно съ карловци че той е който подбуди и постави тия партіи които днесъ раскѣсватъ градътъ. Освѣтъ това кой мож

ни увѣри че тамошнити млади не сж наредили чистотата на сѣрдцетъ ся отъ раскопнити дѣла на тоя фанариотизъ? Ний бихми вървали противното; нъ толко лесно не е.

Оде една комедія въ Търново! Енинъ патрикъ ни разказва че нъ! Маия станало поминувание въ църквата св. Спаса за покойниятъ Х. Гешоглу. Григоръ извършилъ службата на Български и гръцки. На свършеніе ученицити отъ главното училище и нѣколко млади, подбуждени отъ народно чувство въ сегашнити обстоятелства, извлекли изъ отгартъ едниъ отъ Григоровити царвулибутуши искаме да рѣчемъ — и го захвърлили дѣто трѣбало: въ очистителното заведение, както пишеше г. Изворски.

Колкото за казимавката и Епанакимавката на неукоризненіятъ святителъ, тѣхъ ги стѣжали и търкаляли изъ бокдукътъ безъ милость. Клетити! Св. отецъ си отишълъ по чехли и сж горко оплакувалъ.

На утрѣто нѣколко граждани направили фарисейско засѣданіе и разгѣдали постѣжката на ученицити. Тия послѣднити отговорили, какво не могатъ вече да глѣдатъ до сегашнити разбойници въ Българскити църкви и, какво скоро и самиятъ него ще извлекатъ изъ църквата.

Ученицити сж сѣдили отъ петипа гръкомани: Димитръ И. Жабата, Христо Начата, Танасъ Джержиръ тѣ или Джеръ патрикътъ неотлячно писалъ Танасъ Селенчиятъ и Хаджа Ангелъ Музевиринъ тѣ.

Читателити видятъ че това събрание прилича на съвѣтъ на Есоновити животни кога то си избирали царъ. Въ търновскити съборъ Жабата била прѣдседателътъ. Начата Секретаритътъ, Джержирътъ или Джигерътъ дрогманиътъ, селенчиятъ сѣвѣникъ и Музевинътъ адвокатитътъ.

На първи Маия тѣй было; нъ днесъ ще имъ дадемъ друга служба: Григоръ ще направи бутушътъ си отъ жабата, казимавката отъ начата, Джигерътъ ще му служи за прехрана кога го изгонятъ отъ Търново, Селенчиятъ си знай службата а колкото за музевиринътъ той ще го утѣшява.

Кюстендилскити фанариотизъ, Дионисий, жали да напусни злоупотребленіята си. Кюстендилци го глѣдатъ каго ся обхожда тѣй раскошно и противно на християнството. Обаче тѣ сж оплакватъ отъ него и искатъ да огърнатъ градътъ си отъ неговити дѣла.

Похвално е че ниятъ добра воля за да

освободятъ градътъ ся отъ едно такова чудовище. Нъ тѣ сж дѣлжни да турятъ тая добра воля въ дѣйствиѣ, да ся соединятъ съ една неосипна дѣятелность, ако искатъ да сполучатъ въ намѣреніето си. Какво изгубиха Цариградскити Българи като отгласнаха едногласно грѣцкіятъ патрикъ? Какво изгубиха Свищовци, Габровци, Шумлянци като ги подражахъ? заключеніето е просто илю о просто; Кюстендилци го видятъ. Стига нѣмъ да подновяватъ снова косто въ четири градове до сега ся направи.

Приехме повече подробности за изловеніята хайдуди въ Казанлъкъ. На 13 Априлія, тѣ поведени отъ войводата си Челеоглу Ахметъ, отишли да убиятъ кметътъ на едно село на имя Али ага. Неговътъ кехая го предаде на тая кръвопийца които по злощастіе изпълни убийного си намѣреніе.

Казанлъшкиятъ Мюдюринъ Халилъ бей, извѣстенъ, притекалъ ся лично съ заплетатата на нѣстото дѣто тая сѣдня ся извършувала. Злодѣйцити не можни да избѣгнатъ отъ дѣятелности му приаприванія. Заведени предъ вѣстиятъ мезини дѣто много пасажьрбени и повредени отъ тѣхъ фамилии приапривували, Челеогларъ искавали тайфата си. Слѣдъ обыкновеніята испитъ тѣ сж пратили въ Пловдивъ при главиятъ управителъ, Азисъ паша. Надѣваме ся че правда ще ся отдаде на толко хорика които страдатъ отъ толко врѣмя.

Халилъ бей е единъ отъ дѣятелности, мадрити управители които Н. Правительство праща изъ провинциити. Добрината която Халилъ бей направи ще му исправи въ срдцата на жителити единъ признателенъ паметникъ: обичята.

Додѣто сякаме че въ Железникъ дѣти училища, дѣмата учители и градоначалници на дѣти махан сж ся потѣмпили, приехме отъ 27 Априлія единъ членъ подписанъ отъ г. Шишковъ учителъ въ св. Николайското училище. Г. Шишковъ ся оправдава противъ нападенія и клеветити на сѣрбинитъ г. Акбоира учителъ въ акарджанското училище. Отъ когато тая приаприва е начнала въ Железникъ, ний приехме доста писма и стобщенія отъ дѣти страви. Кривото и правото познахме дѣ е и ако заемаме днесъ помощта си за г. Шишкова то е че правдата е отъ негова страна и отъ страната на Некарджалити.

Г. Шишковъ е родолюбивъ момкъ, дѣтеленъ, сдобенъ съ учение и достоенъ да зааплава службата която му е врѣчена. Трудолюбивъ и посто-

ялъ на работата си, той принесе голѣма полза и полезни плодове, между младцити въ Железникъ, щото като ся начерпахъ учение и наука отъ него, тѣ сж научиха да обичатъ родътъ си и да сжиризнателни на благодѣтелити си. Такъвъ е г. Шишковъ и ще е безполезно да търсимъ доказателства за това: дѣлата доста говориха и говорятъ.

Колкото за г. Любомира, не можемъ ся препорѣчи.

Ако тия преимущества не сж угодни на градоначалницити, некарджалити, тия посядници не бы дръжали г. Шишкова за учителъ. Тѣ напротивъ соединени съгласно съ него ся стараятъ не да ся гонятъ единъ другъ, нъ за общото добро.

Нъ спко на страна, ний по обичае да глѣдаме жителити въ единъ г. адъ съгласени и соединени; нежели ония полемии, дѣто частни, малки интереси сж въ игра едниъ противъ другъ, освѣтъ когато служатъ за въ обща полза. Доброщастни ако железничяни можяха да ся ползуютъ отъ нашити сѣвѣти и отъ приапривити си като ся соединятъ въ едно искрено съгласіе!

Нъ тия приаприва въ Железникъ сж стари; нека послушаме нѣщо по ново. Нашити читатели знаятъ че Сливенци протестувахъ завчера противъ грѣцкото събрание и противъ Кара Теодори. Завчера, думаме, защото чаршията сж бѣше вече затворила, а тѣ, пдатъ да купятъ леблебинъ. Тия протести, важхуватъ на дописницѣтъ ни отъ Сливенъ слѣдующити разсужденія:

« Който мисли и прави, никог не ся вае. Нашити Сливенци, ако бѣхъ тѣй сторили, несяхъ днесъ да бждѣтъ приудепни протестъ противъ кара Теодорити да правитъ. — Кара Теодорити, какъ грѣкъ, безъ сомнение, трѣбваше да налага за народътъ си; сѣдователно не искаше високъ умъ да размисли че той съвременно неможеше да бжде добъръ и за нашитъ.

« Защо това тѣй? Защото рыба тѣмъ отъ главата воли; когато ся стои за народни такива важни и полезни работи; ние вѣсто да ги размислимъ и увѣримъ на челоуѣкъ който да е съ искрено чувство Българско, ние придеваме, на челоуѣкъ който е сѣрдечно и духовно повека грѣкъ отъ колкото Българинъ. Ползата която ще докара тѣквези единъ челоуѣкъ и да ся протестуваме — и то коги? когато веке и време мине.

« Ако Георгани бѣше чистъ Българинъ, той никог не бѣше сторилъ тѣза косто сторѣ; а ние, ако бѣхъ по съ чувства

народни, никог не сяхъ да увѣримъ такова едно общо-народно дѣло на единъ Гръкоманецъ. — Нека да земимъ и сега както и отъ други много пѣти, приапривъ — и за другъ пѣтъ нека мыслимъ и така да правимъ.

не ще притуримъ нищо повече; сподѣляме мнѣніето на дописникѣтъ си. Само една дума: на протестити работата ся свърши; Сливенци сж дѣлжни да вървятъ по стѣпкити на Ц градскити, Свищовскити, Шумлянскити ни съотечественици.

Г. Симеонъ турски учителъ въ Сливенъ е станалъ предметъ на заащипенія и нападенія. При сичко това, той мѣлчи; и мѣлчаніето му става полозрително; защото или не знай за да ся огговори, или знай и не ще. Въ първиятъ случай, виноватъ е трибало да научи; въ вториятъ, пакъ е виноватъ: треба да си покажи учението за да не го нападатъ.

Както и да е, ний ся оттегляваме и оставяме противникѣтъ му да говори:

Сливенъ 3 Маия. ✓

Въ възглѣдъ на вашиятъ честенъ листъ, брой 56, глѣдаме да опровергаватъ онов а косто ние въ брой 53 казахъмъ вазъ турскіягъ учителъ въ Сливенъ Г. Симеона.

« Или вода противъ банръ да искарвали или истината да опровергавали, все едно, е. За това, г. съчинителъ на това опроверганіе не трѣбваше никакъ да си прави трудъ.

„ И тѣй, безъ да ся продължимъ, ще кажимъ че г. Симеонъ е безъ пѣлно достоинство, безъ учение и безъ никакво поведение.

„ Безъ пѣлно достоинство, за нашата школа, защото той не знай освѣтъ единъ сухъ турски языкъ, и него мекапически или практически ако обичате. Че е такъвъ не трѣба да ся съмняваме, защото преди 25 години знайме какви училища и какви учители въ Българіи и ний паче въ Котелъ имаха. Слѣдователно както ся е училъ тѣй и ще учи. Ако да знаеше баремъ другъ единъ языкъ много малко систематическо пакъ можехме каза че отъ него ся позвожда; но по злоноудіе той не знай никакой ни! На български, който му е материятъ, едвамъ си записва името! При това можемъ ли каза че достоинството му е умножило платката? не. То сж неговитъ приверженици, неговитъ приверженци, неговитъ поафжители за взаимна полза които нааправиха, при другитъ добравы, и това добро на на-

ната школа. Колкото за то що е изучилъ, въ една година, дѣцата, за него може, да омаже оная който знай какво е учение.

— Че е безъ учение, то не ще тогѣмо до-казателство защо ако може въ го нарече учение че знай малко турски, то трѣба тогива да наречемъ и сичкитѣ ханади въ Цариградъ когото знахитъ по нѣколко язици, учени. Учението не се състои само въ единъ сухъ фактъ.

Колкото за граматиката когото печата, нисе съ истерпение и чаканъ да видимъ, какво излизъ редино нѣщо ще е зашто знание отъ когото се преводжа и кой я прегѣжда. Колкото за сѣмънителъ Гюво на този трудъ че не знай граматиката, то е твърдъ лесно да узнѣи нѣкой. И който ще да си узнѣи нека го повикне и му каже: го. учителю мо-ля въ направѣте ми едно писамце на български. Тамо ще изложи сичкото негово знание граматическо. И тѣй удивлява нѣмъ учредителъ като казва: » Можели единакъ учитель да предава онова което не знай? » Може когато сичкитѣ на околу му сѣ слѣпы.

Колкото че е безъ никакво поведение, то не ще тѣкуване, защо всякъ знай че той отъ гдѣто земни не дава, че каквото каже не прави, и че на едного туй говори а на другигу онуй. На конецъ този ли е учительтъ който ще ни просвѣти? Горко! Много имахъ да кажа, но време нѣхъмъ. Ако ще опровергательтъ и тѣхъ да чуи, нека се отговори пакъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРІЯ

1860 Априлія 30 Търново.

Г. Издателю на В. „Българія“

Познато ви е вече съ какъвъ дѣятелностъ се знемътъ почти на всѣка дѣлъ изъ България за удучиеніето на училищата. — За това, ако и да ми се случи, прѣдъ тасѣмъ пролѣтъ, да минѣ прѣзъ много градища; считамъ се длѣженъ да ви забѣлежъ само за онѣзи, на които жители употребляватъ особени старания и неутомно се трудятъ да разширѣтъ до колкото е възможно, нѣтътъ на напредваніето. Така млади въ Желѣзникъ предприехъ да учредѣтъ въ градътъ си

читалище и пламенното имъ желаніе се изпълни, като се одобри отъ общината. — Не щѣ да ви говорѣмъ за дѣлѣта на читалището, за коѣто се говори въ отношеніето на млади въ общината, а щѣ ви кажа само за откриваніе-му, на което и азъ бѣхъ честитъ да присѣтсвувамъ. — То се извърши на 20 Марта въ училището св. Николеско съ такъвъ начинъ: Послѣ църква, събрахъ се сичкити споразумѣни предварително членове на читалището въ опредѣлената за това заведение стаѣ, въ средѣтъ на коѣто бѣше преготвенъ чистъ столъ и на него положена и покрита съ приличенъ покривъ добръ украсена дѣсница, на коѣто е написано съ едри уквн: » Читалище въ Желѣзникъ, 20 Марта 1860 « надъ него е изобразенъ вѣнецъ съ отворена книга, въ коѣто се етатъ скѣдующи редовце отъ св. писаніе: » Испитайте писанія въ нихже обръщете животъ вѣчный « а надъ книгата тѣзи думи: » тукъ е сичкото за душата; сичкото за умътъ и чувството. «

Въ събраніето на сичкити членове на читалището, главниятъ учитель Г. Т. Шишковъ произнесе, най напредъ, прилична на този случай речъ и въ заключеніето ѣ, указъ на дѣсницата, подигна ѣмъ и тогава сичкити съ вѣстортъ се спуснахъ, хванахъ дѣсницата и ѣмъ окачихъ на вратата, като поватряхъ сичкити съ іединъ гласъ, читалище, читалище!!

Не може се преда съ студено перо сичко, що ставаше въ тѣзи минути. По извършваніето на това и послѣ взаимны поздравленія, между сичкити членове, Г. Т. Шишковъ се избра отъ членове за главенъ надзиратель, и други двама млади за касиеръ и писаръ. — И тримата съ благодареніе пріехъ тѣзи длѣжности и, по желаніето на сичкити, записа сѣки на първъ пѣтъ, въ приготвената книга по една турскѣ лѣра за основенъ капиталъ.

Нарѣтъ сѣ събраха и предадохъ на касиера и най послѣ ученици испѣха гласъ за многолѣстіето на Султанътъ и си разгесоха. На 25 Марта въ денъ благовѣщеніа (въ петѣкъ), заедно съ нѣколко отъ членове на общината, поздравихъ и въ втори пѣтъ членове на читалището, коѣто бѣше отворено за сѣкиго. Въ този денъ

Г. Т. Шишковъ принесе въ даръ на читалището до 50 экземпляра разни книги, освенъ него още други много членове на общината, принесоха още до 150 экземпляра въ истъй денъ. Съ съжаленіе сѣмъ длѣженъ да забѣлежъ, че между членове на читалището само единакъ благонамѣренъ младъ е отъ Акарджа а сичкити други сѣ неакарджали.

Нека сега сѣкій разсѣди кои се стараятъ за напредваніето на този градъ и кои за развалата му. Това ви съобщаватъ на кѣсо за читалището въ Желѣзникъ, а млади членове на това заведение ще сторятъ добръ да ви съобщятъ програмата за сичкити му наредби, коѣто сѣ надѣвамъ да е прѣготвена до сег

В. Чолаковъ

ЖЕЛѢЗНИКЪ, 27 Априлія 1860.

Г-не Редакторе на В. „Българія“

Въ стѣлповѣтъ на почетныя-тъ вашъ листъ отъ 30 Марта, брой 24 ѣ, съ особно любопытство видѣхъ и прочетохъ една статья отъ нѣкой-ст „Вашъ (?) Съгражданинъ Сърбинъ“ и пр. и пр., който излага „всичкитѣ причини на раздоръ-а и несогласіе то“...?! и, слѣдователно ужъ доказва себѣ си, че знай! български, и че е чистъ отъ сичко, въ коѣто са е обвинявалъ за туй-за-онуй прѣзъ вашій Вѣстникъ. Този Сърбинъ по гласатъ си е познатъ, че не е другій, освенъ Г-нъ Любомиръ, българскій учитель въ махъла та Акаржа, който за да отърсе отъ себѣ си порицанія-та, които е самъ заслужилъ, явно напада на моята личность, като са мѣче съ туй да оправдае и себѣ си и своитѣ единомысленици.

Отъ моя страна за изинио считахъ да отговоря на Г-ну Сърбину, особно когато ученици тѣ ми, въ мое то отука отсѣтствие прѣзъ празници тѣ Великденски, отговорили му както може. Но понеже негова милость съ угодно то си нападане върху ми до-

кача и честъ та на тукашното главно училище, което е подъ мое управление, азъ земамъ на себя си да му отговоря—и то колкото да не каже, че не съмъ го почелъ, както ма той почетете. За туй покорно моля читателите, да прощаватъ като ще имъ поглушмъ малко уми тѣ съ отговора тѣ си, който не е корыстенъ нито за народа-тѣ, нито за книжница та, а са ка сае само въ да забрани собствена та ми личностъ и нравственностъ.

Ако имате воля, Г-не Редакторе, нека найнапредъ съ васъ наедно разгледамъ първы тѣ редове на Г-нъ Сърбинова та статья, която начнава съ *продължение-то* (-а къдѣли е останало начало то?) на *описание то му за способности тѣ на...*, дѣто са и показва, че знай дописника тѣ на онуй съобщение въ 47-й брой на «България» отъ което извлича са мо нѣкои думи да опровергай, като увѣрява, че именно азъ съмъ былъ писалъ тѣй-и-тѣй въ реченныя-тѣ брой на Вѣстника-вы. Ако съмъ азъ, вый може да знайте, а не той; защото вый тогасъ самы думайте за туй съобщение, че е писано отъ едно лице, което заслужва довѣренность и искренность. Следователно, ако съмъ азъ онуй лице, то е за мѣня голѣма честъ; защото, споредъ ваши тѣ думи, заслужвамъ довѣренность и искренность.

Като говорѣхъ за реченно то съобщение, да не каже нѣкой, че съ туй искамъ да са оправамъ г-ну Сърбину за него—че е мое или нѣ, защото самъ г-нъ Редакторъ може да исповѣда туй. А че то не е въ пищо лъжовно или съ пристрастие писано, вижда са наймного оттуй, дѣто г-нъ Любомиръ ненамѣрилъ що да опровергай въ него, освѣнъ онѣзи думи, които въкакъ характеризовать училище то и учители тѣ Акаржански, като казва дописника-тѣ вы: «за да честь на отечеството ны, отъ 4 години насамъ и четиригѣхъ учители, които съ ся

«промѣнили (-лъжа ли е?) въ акаржанско то училище, освѣнъ што не ся гледали да убѣдятъ родители-те на ученицы-ты си за съединение, ами повече съ поощрявали (-не е ли тѣй?) егонизмъ тѣ имъ още и въ воспитанницы-ты си съ вдъхновали раздоръ и непримирима вражда вътѣмъ всичко неакаржанско.»

Тука, както гледате, нема да ся споменува име то на нѣкои отъ предишни тѣ и сегашны учители Акаржански, но г-нъ Любомиръ, който отъ година насамъ постѣпи вторый нѣтъ въ реченно то училище, самичакъ не са *исключаваша* измежду 4 тѣхъ онѣзи учители, за които въ съобщение то са говори безъименно, и, като са оправдава съ този начинъ, той самъ са показва за виноватъ, самъ са исповѣдва какъ е вѣзгалъ изново учителъ въ туй училище, какъ са крѣпи въ него и какъ ще са крѣпи занарѣдъ сир. тѣй, като са мѣчи да са оправдай, безъ да го пыта нѣкой;—но негова мнлосъ, види са да незнай Българска та онѣзи пословица: «гузентъ не гонѣтъ бѣга».

И тѣй, г-нъ Сърбинъ, като нема отъ наша страна думи пратены до него, нема право и да ни връща а самичакъ пада са да си земе свои тѣ назадъ, че съ негови и твърдѣ му приличать.

Колкото за мои тѣ способности или *недостатъци въ преподаваемы тѣ ми предмети*, г-нъ Л. съвсѣмъ криво сѣди—и тѣй го доказва само то негово перо, особено негово едно писмо, съ което са е молилъ да го снабдѣ съ нѣкои-други за преподаване предмети; и, ако той е забравилъ писмо то си, нека ни дозволѣ да го положимъ предъ очи тѣ неговы и на читатели тѣ. Ето го:

«Господине!

«Личенъ съмъ отъ нѣкои и други за преподаване то книги, дѣто извѣстенъ отъ ваши тѣ преподавания, увѣренъ съмъ, чи сте съ съ всички те

снабдѣни; заради то вы ся моляхъ да ме за время съ съ ниже-назначенны тѣ снабдѣте:

«1-во всеобща исторія (школска принадлежаща на обществото)»

«2-ро отъ ваши тѣ книги: Българска Грамматика, Сочинение то й, Българска Исторія, географія за турьско царство и катихизисъ.

«Обнадеженъ на характеръ-тѣ вы чи не ще ся отречете отъ тѣя благосклонность съ която ще задѣжате оногоя, кого познахте.

Загра

«Пріятелъ

18 Іулія 1859. (подп.) Л. Младеновъ.

На туй негово писмо азъ тогъ-часъ си отговорихъ и му пратихъ каквото искахъ като му расправихъ еще, че книги, които иска отъ насъ, не съ книги печатаны, но съ тетради, що съдържатъ преподаваемы предмети, съставенъ по необходимость въ училище то, защото съвѣй знай, че еще немамы на езикатъ си издадени пуждѣ тѣ за преподаване науки. Но негова милость съвсѣмъ инакъ мислялъ, като былъ «личенъ» отъ нѣкои и други за преподаване то книги—а нѣй смы былъ «съ съ всички те снабдѣни....» Нека сѣдятъ сега Г. Г. читатели тѣ, като «Пріятеля кого познахмы(?)» е ямалъ нужда да са заема отъ насъ и за най-малки нѣща, колко ще е кака дѣръ да са съзира и да прознава способности тѣ или неспособности тѣ на нѣкого! (сѣдува).

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Двѣ телеграфически депешы стигааха въ Цариградъ и донесоха подробности за походъ тѣ на Гарибальди въ Сицилія. Една та отъ тѣхъ е отъ 18 Маія, друга та отъ 20. по ново.

Първа та дума «Таифити на Гарибальди ся нападнати съ байонети, отъ царска та войска при калатафини (въ сицилія), и ся разбѣгаха като оставиха въ бойно то поле припореца си и едно голѣмо число убити и ранени,

(*) Забѣляете, че та не е само Всеобща Исторія, но по пейны тѣ части съставени за юношество то отъ Ламе-фери, въ петь части,—и туй е Всеобща та Исторія, що иска Г-нъ Л. за преподавание, а не за учение на ученици тѣ но нека.—

между кои то има единъ отъ началници ти кои то ги командуваше.»

Тая депеша коя то дойде отъ Неаполъ не дума нищо за хващаніе то на Гарибалди споредъ както ся бѣше тука разчуло. И ако уловеніятъ началникъ за кого то ся горѣ споменува бѣше Гарибалди, денешята бы го казала.

Друга та депеша съдържава: «Никакво друго дѣло не стапа. Двѣ силни отдѣленія отидоха по дия та на Гарибалди и на другари ти му. Тѣ подкрѣпаватъ провинциити кои то сж мирни. Дързостята и жаркостъ та на войска та ще погубятъ тия остажи.» Тия сж послѣднитѣ извѣстія за походъ тѣ на Гарибалди.

Писалища та на депутатниятъ свѣтъ въ Туринъ сж събрали за да разгѣда трактатъ тѣ отъносно за Савоа и Ниція. Трудове ти за забѣлежаваніе то на граници ти между Савоа и Сардинія ся слѣдватъ съ дѣятелностъ.

Въ римъ генералъ Ламорисіеръ слѣдва да устроява войска та. Той далъ надѣжда че по октоврія това дѣло ще земе добръ край. За това мислятъ че само тогава французска та войска коя то занимава Римъ ще ся върни въ франція. Писма та отъ Римъ извѣстятъ че голѣмо стѣгасіе владѣло между генералъ Гоуанъ и генералъ Ламорисіеръ и си помагали единъ другъ въ нужни ти мѣрки за устрояваніе то на войска та. Съ кой денъ дохождали въ градъ тѣ голѣмо число хора за да искатъ служба въ понтифицалната войска.

Англіскіятъ вѣстн. Глоубъ говори за конференція та отъносно за Швейцарскіятъ въпросъ. Тая конференція шела да ся постави врѣхъ основна та на французско то предложеніе отъносно за членъ тѣ 92 отъ вѣнскіятъ трактатъ и дѣ то англія имала намѣреніе да предложи въпросъ за швейцарска та неутралностъ. «Цѣлъ тѣ на англія е, прилага глѣбъ, да ся

мѣчи да тури Швейцарія въ положеніето кое то вѣнскіятъ трактатъ искаше да ѝ даде; затова треба найповече да ся занимаютъ за геневско то езеро; неутралностъ та на езеро то не ще стигни, треба още сичкити му брѣгове да ся дадатъ на Швейцарія, и граница та да ся тури отвѣтъ южната страна на езеро то, кое то друго иче ще стане французско.»

Телеграфически депеша отъ Берлинъ извѣстятъ че въпросъ станалъ въ депутатниятъ свѣтъ за да ся тури войска та на крака и приготви за бой. Моринъ Постъ привлича вниманіе то на пруското правителство врѣхъ крѣпости ти на конфедерация та противъ едно нападеніе отъ страна на Руссія или на франція.—

Въ Германія духове ти въ политическіятъ дипломатическіятъ свѣтъ сж безпокойни. «Страхуватъ ся, дума Ендепанданс Беложъ, нови снѣзетія между германія и Данія да не ся внояватъ послѣдствіе на противаніе то кое то тая послѣдняя та прави на Лондонскіятъ трактатъ отъ 1852 въ кого то тѣ сама участвува и коя то като даваше на Шлесвигъ една наредъ и едно народно правленіе отдѣлени подъ скиптръ тѣ на данскіятъ царъ обяви че двѣти държави не ще можатъ никога да ся слѣятъ по коя да е причина. Прускіятъ парламентъ, като прие предложеніе то на г. Карловичъ вѣвѣри на правителство то закриваніе то на Германска та народностъ противъ данія.

«Нъ онова кое то вдъхнува найголемо безпокойствіе че види ся като явно че франція ще земе партія та на Данія зашто то княжество то Шлесвигъ не прави частъ отъ германска та конфедерация; и заключаватъ отъ това че францурска та Діета нѣма право да ся мѣси. Прилагатъ че Коненгагскіятъ кабинетъ е увѣренъ за подкрѣпеніе отъ страната на швенія. На гасо отъ сичкити тѣ забѣлеженія, заключаватъ че франція ще подкрѣпи подлогъ тѣ на Данія про-

тивъ Германска та конфедерация, и това може да ся свърши съ една распря отъ Прусія.»

Прочитае въ *Питри* отъ 14 Маія: «слухъ ся разладе за едно военное движеніе на русскити въ южнати провинци на имеріята. Тоя слухъ е съсвѣтъ неточенъ. Двѣти тѣла оскѣ кои то занимаватъ южна Руссія не сж пове отъ 50,000 души, нужди да пазятъ крѣпости ти кои то сж много; отдѣленіе то на първо то тѣло кое то е въ Бессарабія, има главна та си ордія въ Кишневъ; то не е направилъ никакво движеніе и не е зело никакво дѣтелно положеніе.»

Една кореспонденція отъ Ерусалимъ 3 15 Априлія слѣдъ като излага сички ти маскаральци кои то грѣцкото духовенство прави при господніятъ гробъ, на великденъ предъ очити на толко христіани, по случаи на богухула та измала на свѣгатиъ Пуръ прилага:

«Ще забѣлежимъ тука съ истинно благодареніе че русското правителство въ Ерусалимъ не зе никаква дѣятелна или официална частъ въ наисторосваніето на схисматическо то чудо на грѣцити на грѣцити, на арменцити и на Коптити. Членовети на това духовенство стояха мадро отдѣлени отъ тая свѣтокрална игра, или пришествуваха само като любопытни. Съвѣтованіята на младиатъ мелитополскі епископъ ся новече послушниха отъ миналата година; наистина забѣлежихме малко хора отъ сѣвѣръ изгубени вередъ хімади вѣсточни христіани натрупа ни около божіятъ гробъ, отъ дѣто трѣбаше да излѣзе небесната искра и запалената православна машина на петрискіятъ архіепископъ, който става чудотворецъ. Обаче отъ нѣкаква спекуляция, нѣколко московатски молюшници зеа отъ драгоцѣнниятъ пламъкъ за да го уназятъ и занесатъ въ тѣхнати мѣста.

„Ако католическите западни поклонници и безбройните пътника които сж тоя часъ въ Ерусалимъ и да ся много съблизниха отъ излъганото и святокрадното тържество на схизматичити, дѣлжни сме да кажимъ че преданието на чудото тая година бѣше една слаба преписка и едно смяленіе отъ предниги изданія.“

СЪКАКВИ НЪЩА И НОВИНИ

Въ официалната си часть Ж. де К. обнародва слѣдующето:

„Гръцкіятъ патрикъ Г. Кирилъ даде оставката си, и тя сж пріе отъ В. Порта.

„Избраніето на наследникътъ му ще стане слѣдъ нѣколко дни, споредъ начинътъ който е определенъ отъ наредата на установленіето разгледана пріета отъ свѣтътъ на народътъ, по капеніето което направи В. П. има почти двѣ години.

„Споредъ завѣщаніята на тия нареды, сичкити примати и епископи на провинціити сж дѣлжни, въ разстояние два месеца, да пратятъ жребити си до патриканата, дѣто главното събрание, свикано за тоя подлогъ ще ги извади. Кандидантинътъ който ще има повечето гласове ще ся обяви послѣ патрикъ.

„Думатъ че до избраніето на новіятъ патрикъ, св. синодъ ще опредѣли единъ вѣклинъ който да управлява работити на общината.

Само едно забѣлжваніе ще направимъ. Въпросъ става по горѣ за масовети на приматити и епископити; нъ като нашии българи сж отдѣлени отъ гръцката патриканна и слѣдователно отъ гръцкити епископи, ний мыслимъ че гласовети нашии българе ще сж четатъ за нищо.

—По Императорска заповѣдь, Рагубъ паша, нѣкога председателъ въ свѣтътъ на адмиралството ся найменова каймакѣтъ на Измитъ.

—Въ понедѣльникъ нѣмъ единъ часъ послѣ пладня, Н. Пр. г-нъ Маркизъ де Лавъ

летъ, посланикъ Француски въ Цариградъ ходи на Долма бахче за да посѣти Н. В. Султанътъ. Н. П. има честь да представи писмата които го препорачватъ до негово императорско величество.

—Г. Авидоръ Яковъ ся избра Хахамъ башия отъ перайлигеското общество въ Цариградъ. Избраніето ся потвърди отъ В. Порта. Г. Авидоръ Яковъ надлежи на либералната и успѣшната партія.

—Прочитаме въ Византиисъ гръцкіятъ вѣс:

„Миналіятъ четвъртъкъ, свѣтътъ отъ министрити ся събра на В. Порта подъ председателството на В. визиръ. Той за занима между други, за рапортътъ когото гръцкото пародно събрание представи относително за разни работи които интересватъ народа а именно за избраніето на патрикътъ. Надѣваме ся че тоя рапортъ слѣдъ като ся потвърди отъ правителството; ще ся прати въ патриканата, а ся научаваме че Н. свѣтъшество патрикътъ прати изново оставката си до В. Порта и до синодътъ тоя нѣтъ види ся че тая оставка ся пріеда отъ императорското правителство и отъ събрашето на епископити; това послѣдното ще избере единъ намѣстникъ за да върши работити до избраніето на новіятъ патрикъ.

—Ахмедъ паша, генералъ на бригадата трѣгна за Епиръ: думатъ че тоя офицеринъ ще командова войската която отива въ тая провинція. Ето войскити които сж трѣгнали до сега за въ имперіята:

Отъ нѣколко врѣмѣя трѣгнаха третіятъ баталіонъ отъ довцити на цариградската войска, първіятъ баталіонъ отъ четвъртото отдѣленіе на императорската стража и единъ баталіонъ отъ третѣто отдѣленіе на сѣшотѣ тѣло. Тия войски ще ся распорядятъ думатъ за Лариса, Янина, и Трикала.

Параходътъ Нейки Заферъ дойде въ петѣкъ отъ Критъ съ единъ баталіонъ отъ стражага, 20 баталіони редиѣя трѣгнаха за да допълватъ румелийската войска; 12 минува въ презъ ц-градъ, дванайсѣтъ тѣхъ отиватъ по сухо. Кошицата на генералъ Саджъ паша ся намери сега въ Манастиръ и отива за Прищина.

—Една депутация отъ главнии черкезски началници които сж въ ц-градъ ходи тия дни при Н. пр. Хаври Бузверъ за да искатъ Англія да ги подкрѣпи за Избраніето на Ибрахимъ бей, синъ на Сеферъ паша за началникъ на Черкезія. Н. пр. отговорихъ че сношеніята между Руссія и Англія не позволяваха на тая послѣдната да

сж мѣси въ работити на черкезити.

—Букурешката газета обнародва проектътъ за нови желѣзни пѣтища които правителството представило на свѣтътъ. Тоя проектъ съдържа четири линіи: 1-а Една линія отъ Бахиа до Австрійскити граници при Орсова презъ Турно-Северинъ, Краіова, Букурешъ Слобозія, до Дунавътъ при черна вода; дѣлж на 500 километри, 2-а Единъ клопъ отъ Слобозія презъ Браіла до Серетъ, 120 километри; 3-а една линія която ще кръстосва първата отъ Красно до Австрійската граница до Кростадъ чрезъ бузоу плещъ, букурешъ, Гюргево, дѣлжина 284 километри, 4-а единъ клопъ отъ бузео Римникъ до Фокшани; дѣлжина 75 километри.

—Татарското преселеніе слѣдуа: въ сѣбота стигнаха около 2,000 души. тѣ извѣстятъ че много фамилии съ колата си иговедата си сж приселяватъ по сухо и ще минаватъ презъ Басарабія за Румелия. Отъ къмъ Азія друго преселеніе става.

—Пашатъ ни отъ Шумень, 1 Маія „Алѣшъ веришѣтъ на сичкити продавачи спити съкой ся оплаква отъ треската а зорутукътъ. —Брашното ся продава 60 парискалата чистото.

—Г. настоятелити които сж пріели обявленіето за геометріята на Х. А. Виклидѣва можатъ да събиратъ спомоществованіето и послѣ платеніе а не напредъ. Уголяватъ сж да иращатъ спомоществователити коикото по скоро можатъ.

—Пишатъ ни отъ Дупница, 2 Маія „на 29 Априлія въ петѣкъ слѣдъ пладня ударихъ сизень дѣждъ и градъ; нъ благодареніе че градътъ не бѣше редомъ распрѣснатъ че за туй и не послѣдва голѣма вреда. Въ сжщіятъ день въ дѣждѣтъ дойдоха 800 души войска отъ пловдивъ, тѣ приношуваха тукъ и на утрѣси отидоха за прищина.

—Научаваме ся че Долчанскіятъ владика Иларионъ ходятъ по селата съ заплата и събиралъ съенла понощъ за българската църква въ ц-градъ. Въ туй злоупотребе тоу употребилъ фаваріотски средства сир. заширалъ селянити, зскалъ нѣтъ по кѣшнитити, воловети, и пр.....Ефорити на църквата сж дѣлжни да зскатъ въ вниманіе такива постѣпки. Пещенъ църквата да ся въздига съ сиромашки съззи.

—Сердаръ Екремъ Омеръ паша, пресстигна въ ц-градъ на 12 Априлія.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Маія 13

Лир. Тур.	Гр.	107 0
Лир. Англ.		117 —
Милицъ		55
20-франгъ		93
Полъ Имп.		95 20
Медж. бѣло		21 20

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ

Дъловете на сърцето
отъ Август Макетъ (1)

Нъ Луцияна съ твърдъ и постоянь духъ не са запираше на малки работи. Присви́хъ или искрено мнѣне, тя не подзе комплементъ на г-жа Шодрей, нъ слѣдваше да разсѣждава.

—Слѣдователно, рече тя нищо не ми доказва че Г. де Бьержъ е залюбилъ тая г-жа. Знайте ли че тоя е любовникътъ ѝ? Попита тя баронката. Нали не? Вий быхте ли го казали, ако го знаяхте защото вий искате да ся трудите за мене, утѣрена съмъ. Отъ друга страна, княгинята съ началата и чувствата които познавате че има, не ще е опасна съперница. Обаче исповѣдвамъ че единъ човекъ залюбенъ въ една жена — дору и безъ надѣжда, не ще е мое дѣло. Тѣй нека докара ми въпросътъ въ собствената му важность. Тука подпорката ви ми е още нужна, искашъ я, помогнете ми. Мнѣте са да откриете, то ще ви е лесно, да ли г-нъ Бьержъ люби княгинята. Ако я люби, да не говоримъ вече за това, и отговорътъ когото ви съмъ длъжна за негова сѣтка е направенъ; ако напротивъ то не люби г-жа Новарчинъ, е добръ...

—Е добръ! попита баронката.

—Е добръ! тоя момъкъ ми прилича рече Луцияна съ тихиятъ си погледъ. Колкото за бащата, много ми е угоденъ, и осѣщахъ че щъ го обичамъ.

Като рече тѣя думи, тя стана и държеше въ дѣти си рацѣ двѣти рацѣ на баронката, която нѣма и полвнѣ замаяна, не намираше нито подсмивка, нито междумѣтие за да ѝ отговори някакъ.

Младото момиче отиде да събуди полегичка майка си като я цѣлуна по челото. Тая послѣдната ся приготви да тръгнѣ.

(1) Вижъ № 59

Майка ѝ и братъ ѝ минаха напредъ. Луцияна тръгна най послѣ слѣдъ като стисна ръката на баронката която я поглъщате съ очите си.

—Що има, жена? Почита Г. Шодрей като глѣдаше господжята тѣй извъпрядно замислена.

И като тя не му отговаряше нищо той влѣзе въ одѣята си.

—Е добръ! помюшна баронката, като отиде при огънятъ и като слугини нагнаха да гдѣятъ свѣщити, много пжти чухъ хората да думатъ че е не възможно да разбере човѣкъ нѣщо на женити. Това не ми очудваше, защото женити правятъ каквото можатъ за да не ги разумѣтъ мжжети. Нъ баримъ си думамъ, една жена знай сѣкога да разбира на друга. Вѣра ми, не, невъзможно, отказвамъ ся отъ днесъ.

Тя ся порасходи малко изъ тъмнятъ салонъ и изведижъ:

—Този клѣтъ съвѣтникъ рече тя, азъ която го одавихъ изведижъ!...Нъ той плува! плува! истинна ще излѣзе! нека му запалимъ единъ феперь!

И бързата домакиня влезе въ кабинетътъ си, извади бѣлѣти си рѣкзавици за да пиши единъ билетъ, запечати го като че не бѣше два часатъ слѣдъ среднощъ и като го показа на слугата рече:

—Това писмо да ся занесе утрѣ рано у Г. де Бьержъ.

—Утрѣ изпюшна слугата панусенъ, утрѣ е днесъ!

IV

Небото бѣше ясно, нощъта студена. Като излѣзе отъ къщата на Г. Шодрей, Армандъ ле Бьержъ, ржѣти въ джепъ и яката на палтона издигната слѣдваше мирно улицата на уневерситетътъ. Той си удреше кракътъ като вървеше и джхаше съ наслаждение бистриятъ въздухъ когото много хора на мѣстюватъ съ димътъ на цигарата. Нъ г-жа де бьержъ, когато бѣше жива, бѣше только молила сына си да не по-

дражава другити, щото Армандъ, първо отъ почестъ, послѣ отъ убѣжденіе бѣше ся отказалъ за сѣкога да трови жбиги си, брадата си и вратовескити си съ единъ димъ когото най фанатичити обичливо турятъ въ устата си, и погнушено пждятъ отъ стаити си.

Армандъ бѣше доста занимать съ мысли ти си. Слѣдъ сѣдниката която описахме, младиятъ момъкъ скачаше вмѣсто да върви, духътъ му сърдцето му и душата му ся бѣха напѣдали съ доста сладости. Не го питай за благополучіето нъ сичкото друго ще ти кажи.

Армандъ обичаше салонити, украсеніята, женити въ елементътъ имъ, и хората на сцената имъ. Той бѣше отъ ония които предпочитатъ облечената природа когато е облечена съ искусство. Наученъ отъ малъкъ да смазува сѣко противеніе на тѣлото подъ най-малкото натисканіе на духътъ, той ходеше като единъ Титанинъ, и ся подсмиваше като Артиноа. Човѣкъ готовъ за сичко, добръ за сичко нъ роденъ за нищо да прави. На кжсо, тоя младецъ бѣше достоенъ за внимание. Той не го знаеше доста за да стане. Сбъркахъ ся знаеше го, нъ, естествено деликатъ и отличенъ, той не можѣ никогда да има претенци. Когато любеше бѣше срамежливъ, нъ не страшилъ като тоя младъ който треперя предъ една жена.

Нъ нека го стигнемъ въ улицата на уневерситета която е дълга и огъ дѣто още не е излѣзълъ. Главата му натегната отъ числото и разностьта на мысли които го занимаватъ, съобщава печувствително въ краката тяжина та и смущеніето си.

—Какво искаше да кжи баща ми съ разсърденити си очи? ся питаше Армандъ. Той бѣше паистина сърдитъ. Какво му сторихъ? Какво значатъ тѣя думи: *четири милиона изгубени*? Какъ можъ да загубѣ четири милиона?

[Слѣдва]